Alkotó neve: Plangárné Kárándi Júlia

tanító-hitoktató, vallástanár és kollégiumi nevelő

Debreceni Református Kollégium Gimnáziuma és Diákotthona

A mű címe: **A csodagyűrű**

Műfaja: fabula

Korosztály: 6-11 év

Expozé:

Fabuláim gyűjteményét vallástanári szakdolgozatom "ihlette", melyben a Debreceni Református Kollégium Általános Iskolája tanulóinak református identitását mértem és elemeztem néhány éve Ft. Dr. Fekete Károly Püspök Úr témavezetése alatt. Mesegyűjteményem nem hiánypótló céllal jött létre, hiszen számtalan igényes és remek anyag segíti az alsós korosztályt az ige és egyházunk fizikai, lelki működésének mélyebb megértésében. Inkább egy új, érdekes alternatívát kínál:

Hittanórákon, napkezdő áhitatokon, csendes perceken (részletekre bontva), de egy-egy projekthéten, bibliatáborokban, csendesnapokon, stb. ún. "többfunkciós anyagként" is használható. Minden mesefejezet elsődleges célja az igeközpontúság, mely mellett erőteljes hangsúlyt kapnak református identitásunk jellemzői (tárgyi, fizikai és lelki vonatkozásban egyaránt). Mindezt a műfaj és korosztály sajátosságait figyelembe véve nem közvetlenül didaktikus módon, hanem mese-, és élményszerűen közvetítve. A főszereplő egérke modern névválasztása, s a fejezetekben megjelenő értékek, valamint erkölcsi-etikai kérdések is (szeretet, barátság, hűség, alázat, tisztaság, halál, párválasztás, függőségek, stb.) jó alapokat biztosíthatnak a korosztállyal foglalkozó katechéták számára a mély, tartalmas, aktuális témákat felvető lelki beszélgetésekhez.

Az első, címadó mesét akkori harmadikos osztályom "tesztelte", s megtisztelő volt a felkérésük, hogy írjak belőle hosszabb, teljes történetet felölelő mesefolyamot.

Mindezek ismeretében ajánlom tisztelettel és szeretettel az Önök figyelmébe is pályaművemet, melyet jelen pályázat eredményétől függetlenül, bármilyen formában, örömmel ajánlok a gyermekek lelki hasznára, s Isten nagyobb dicsőségére.

(A címlapon látható illusztráció lányom, Plangár Dóra grafikusművész-művésztanár illusztrációja.)

Életükre, munkájukra gazdag áldást kívánva, tisztelettel:

P. Kárándi Júlia

pályázó

Lőrinczi Lia

(P. Kárándi Júlia)

A CSODAGYŰRŰ

- *fabula* -

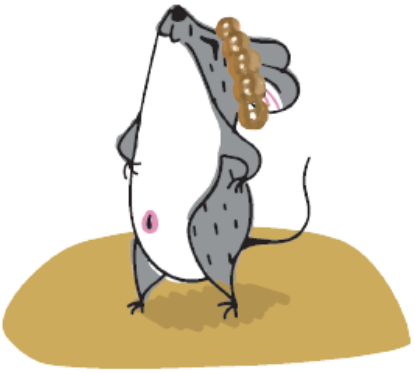

Állati jó mese kincsről, hitről, barátokról, értékekről 6-11éves korig

- Miatyánk! Ébresztő!!! – szólítgatta, rázogatta az ősz bajszú, kedves egérapó legkisebbik unokáját. – Hasadra süt a nap!

- Persze! A paplak pincéjében, a szeneskamra legsötétebb zugában… - motyogta álmosan, de már félig ébredezve a megszólított egérifjonc. – Ide a legkótyagosabb napsugár még akkor se tudna betévedni, ha akarna – kötekedett motyogva türelmes nagyapjával. – Különben is, mi ez a szokatlanul korai ébresztő, Cincapó?

- Hát nem emlékszel? Ma van a beavatásod napja! De ha még sokáig húzod az időt, azt kell hinnem, hogy tévedtem, és mégsem te vagy a legalkalmasabb…

Erre már Miatyánk is úgy ugrott ki kényelmes kukoricacsuhé ágyából, mint akit darázs csípett lábon:

- Ó, hogy is felejthettem el? Ma adod át a szolgálatot nekem a titkos átjáró kulcsával együtt! Mától én leszek a TEMPLOM EGERE!!! Az egyetlen, a kiválasztott, a mindenekfölötti, a…

- Na, jó, jó, de azért ne essünk máris túlzásokba! Igen, te leszel mától hivatalosan is a templom egere, de ez nem valami szuperhős foglalkozás. Bár a felelősség itt is óriási, egy kis alázat azért nem ártana kezdetnek… - csillapította egérapó lelkesedéstől túlfűtött unokáját.

- De tényleg, Nagyapó, miért éppen rám esett a választásod? Miért nem apa veszi át a stafétát? – kíváncsiskodott tovább a kisegér, miközben a szeneskamrából nyíló titkos átjárón keresztül egy hosszú, föld alatti alagútba értek, mely egészen a szomszédos templom kályhacsövének repedéséig vezetett.

- Már a születésetek előtt nyilvánvalóvá vált, – kezdte a magyarázatot nagyapja - hogy édesapád, az én egyetlen gyermekem nem a templom őrzőjeként képzeli el a karrierjét. Ő kezdettől fogva igazi szuperhős akart lenni, s az egérrendészethez belépve meg is találta valódi hivatását. Ahogyan észrevehetted, éjjel-nappal a bűnt üldözi, s az egérlebujokon keresztül a macskakocsmákig mindenki rettegi a nevét, mert ha ő egyszer lecsap…

- Tudom, tudom, erről már sokat meséltél, - kottyantotta közbe Miatyánk – …akkor az ártatlan háziegereket fosztogató csatornapatkányoknak, és a kóbor, kalandor macskáknak befellegzett!

- De ott vannak még a testvéreim. Hogyhogy egyiküket sem találtad alkalmasnak erre a feladatra?

- Már a születésetek pillanatában eldőlt… - révedt vissza a múltba Nagyapó tekintete. – Míg minden testvéred dulakodott, ficergett, mocorgott az alomban, s egymást túrták ki az ételért, te mindig türelmesen kivártad a sorod, s csak figyeltél a világ neszeire. A neved is azért lett ilyen különleges. Amikor édesanyád elkezdte sorolni, kit hogyan nevez majd, mindenkinek rendes, tisztességes egérnevet szánt. Így lettek a testvéreid: Farkinca, Sajtocska, Bajuszka, Falatka, Cincogi, Müzlike, Fincike, Morzsika és Szuszinka. Amikor hozzád ért, elcsodálkozott:

- Látjátok, milyen nyugodt, türelmes és figyelmes? Különösen ilyenkor, estefelé, amikor a paplakból, a fejünk fölül az esti imádság szavait hallja… A miatyánkra mindig felkapja a fejét,

s olyan áhítattal hallgatja a fentről leszűrődő zsongó hangokat, mintha maga is imádkozna. Legyen tehát a legkisebbünk neve: Miatyánk!

- Nekem pedig ekkor ütött szöget fejemben a gondolat, hogy valószínűleg nem apád, hanem te lehetsz majd az én utódom a templom gondnokságában, vagyis te lehetnél a következő templom egere – fejezte be magyarázatát az öreg egérke.

- De hát én olyan fiatal vagyok, miért nem várhatunk vele még egy kicsit? – szeppent meg most a hirtelen rátörő hatalmas felelősségérzettől az egérlegényke. – És még azt sem tudom, mi is lesz a feladatom a templom egereként! – kíváncsiskodott tovább.

- Azért kell átvenned a munkámat, mert az én öreg egérlábaim már nem bírják azt a lótást-futást, amivel a templom hatalmas belső tere jár. Az a sok padsor, a lépcsők a szószéktől a karzatig, mind-mind be kell járni, futni egy-egy istentisztelet után, hogy még véletlenül se kerülje el a figyelmünket egy itt felejtett, elhullajtott morzsa sem. Hiszen egy rendes egér meg sem gondolná, mi mindent szórnak ki a tisztes, jóravaló, templomba járó emberek egy-egy igehirdetés alatt a zsebükből, táskájukból. Van, aki titokban cukorkát szopogat, s elhagyja a finom, édes, mázas cukorpapírját. Más egy kis nassolni való ropit, vagy pogácsát rejteget. S az abból kihullott morzsa? Mennyei! A gyerekek pedig szinte mindig szétkennek valami kekszmaradékot fent, az orgona melletti karzat padjain ücsörögve, s az otthagyott papírszínezőik is kedvelt egércsemegék. Látod, kisunokám? Hiába tartja úgy az emberek között a mondás, hogy szegény, mint a templom egere, mi tudjuk, hogy a gondos munkával összekuporgatott élelem megszerzése sokkal biztonságosabb, mint a macskákkal szigorúan őrzött éléskamrák megdézsmálása. S különben is: Ki a kicsit nem becsüli, …

- …a sokat meg nem érdemli! – fejezte be a jól ismert mondást a kis Miatyánk, s így folytatta:

- Most már értem, miért olyan fontos mesterség a paplakban lakó egérként a templom egerévé válnom. A heti rendszeres istentiszteletek utáni morzsaszedegetésem biztosabb falat a családnak, mint apa hősiessége! – öntötte el szívét a büszkeség, s tudta, ez a valóban hozzá illő feladat.

Azt sem bánta persze Miatyánk, az újdonsült templom egere, hogy megismerheti végre a templomot, azt a különleges világot, melyről nagyapja, az öreg Cincapó már oly sokat mesélt neki a hideg téli estéken, a szenespincében, a jól befűtött kazán mellett összebújva.

Meg is nézték még aznap minden zegét-zugát az épületnek, s Egérapó mindent elmagyarázott, nehogy a lelkes újonc az első istentisztelet alatt eltévedve egy jóságos, idős néni táskájába keveredjen, aki belenyúlva, hogy torokcukorkát keressen, éppen őt venné a kezébe, s nagy sikongatások közben hajítaná el a templomban, a prédikáció kellős közepén.

- Szóval, az alapszabályok - kezdte sorolni Nagyapó:

- Amikor istentisztelet van, akkor csak megfigyelő lehetsz. Legjobb, ha felmész a karzatra, az orgona mellé. Onnan kikukkantva, felülről szemmel tarthatod szinte az egész templomot. Ki mikor nyúl a táskájába, zsebébe, mit hagy el, mi potyog ki véletlenül… De ott is jól bújj el,

kisfiam, mert ha a gyerekek észrevesznek, akkor hancúrozni, kergetőzni akarnak majd veled, s az sem jár kisebb zajjal, mintha egy idős, kontyos néni visítana a láttodon.

- Csak akkor láss munkához, ha a szertartásnak már vége. Ezt hamar meg fogod szokni. Ebben a templomban orgonazenével kezdik, aztán énekelnek, imádkoznak az emberek, majd megint énekelnek. Ezután a papjuk, akit ők lelkipásztornak hívnak, prédikálni kezd, amit igehirdetésnek neveznek, s Istenről beszél, az egész világ alkotójáról. Nem sok egeret érdekelne az emberek hite, de szerintem neked tetszeni fog. Én nagyon szerettem hallgatni. Olyan békés, olyan szeretetteljes, de azért sok mindenen el is lehet gondolkodni. Neked pedig igencsak ehhez illő, csavaros eszed van, kisunokám! Na de térjünk vissza a tárgyra: a végén újra énekel az egész gyülekezet, majd az orgonista zárja valami gyönyörű muzsikával, ami nem macskazene ám, de egérfülnek is kiváló szórakozás! Ha ő is végzett, s lement a karzatról, akkor jön el a te idődd. Fésüld át az orgona környékét, nézd meg, mit hagytak ott a gyerekek, s a többi karzatlátogató. Mire leérsz, kulcsra zárják kívülről a templomot, s a csendes órákban kedvedre kutathatsz. Persze nem csak ételhez juttathatod így a családodat, de olykor más, apró kincsekre is lelhetsz… De ezt majd az idő megmutatja…

Miatyánk alig várta, hogy részt vehessen élete első istentiszteletén. Nagyapó útmutatásai alapján elfoglalta helyét a karzaton, az orgona melletti padló egyik nagyobb repedésében. Minden sokkal szebb és áhítatosabb volt, mint ahogyan a kisegér addig elképzelte. Legnagyobb meglepetésére azonban nem csak a karzattal szemközti szószékről prédikáló lelkész beszéde tetszett egérfüleinek, de az orgonazene egyenesen elvarázsolta. A padló réséből éppen rálátott az orgonára és a játszóasztalra, ami úgy nézett ki, mint egy kisebb zongora. Végignézte, ahogyan a kántor, vagyis az orgonista reggel a legkorábban érkezik. Gyakorolni kezdett a hangszerek királynőjén, mely mégsem úgy működött, mint a paplakban meglesett zongora, melynek hangját Miatyánk szintén nagyon szerette hallgatni. Itt is fekete és fehér billentyűkön siklott fürgén az orgonista keze, de a hangok mégsem közvetlenül azokból jöttek, hanem a kántor mögötti hatalmas szekrény több száz sípjából. Ezt Miatyánk nem értette, de a hangszer gyönyörű hangja, mely hol lágy fuvolamuzsikára, hol hegedűre, vagy éppen kürtre, trombitára emlékeztetett, teljesen elbűvölte. Az orgonista fürge ujjait is csodálattal figyelte, mert nem csak álomszép hangokat varázsolt elő a hatalmas hangszerből, de olykor-olykor megcsillant rajta egy különleges gyűrű, melynek színei, ragyogása minduntalan odavonzották a kisegér tekintetét.

Úgy elmerengett első istentiszteletén, hogy már csak arra eszmélt, amikor a kántor kulcsa kívülről kattant a templomajtó zárjában.

- Hoppá! Végre, eljött az én időm! – nyújtóztatta ki elgémberedett tagjait, miután előbújt rejtekhelyéről.

Igen jól végezte első munkanapján a feladatát. Lelkiismeretesen összeszedett mindent, amit csak ehetőnek ítélt, s büszkén vitte haza a templom egere szegényesnek aligha mondható zsákmányát a szenespince egérodújának kis fadobozból összetákolt asztalára. Nagyapó is büszke volt utódjára, hiszen a kis Miatyánk fiatal, éles szemének és fürge lábacskáinak köszönhetően szinte dupla zsákmánnyal tért haza.

- Jaj, de jó! Nézzétek, mi mindent hozott ma a testvérkénk! – ugrálták körbe lelkesen az asztalt bátyjai és nővérkéi.

- Müzliszelet maradéka, sajtos puffancs morzsája, sós perec darabkái és egy régi énekeskönyv néhány kiszakadt hátsó lapja. Mennyei lakoma, egész hétre elég lesz! – örvendezett egérmama is.

De volt valami, amit Miatyánk nem mert megmutatni a családjának sem. Egy féltve őrzött kincs, melyet a karzaton talált, miután az összes morzsát onnan is lecipelte. Visszament még, hogy megcsodálja az orgonát, még ha csak úgy némán is, mert igen impozáns látványt nyújtott a faragott, festett, aranyozott, gazdagon díszített óriási hangszer. S ahogy felmászott a billentyűk fölé, a kottatartó állványra, s onnan lenézett, hát megcsillant valami a pedálok között. A pedálok között - melyekkel éppúgy játszott az orgonista, mint a billentyűkkel, csak épp a lábával nyomogatta a keze helyett- ott hevert az orgonista gyűrűje.

Csodálatos, aranyozástól csillogó alapon színek kavalkádja ragyogott a gyűrűn a templomablakon át beszűrődő éles déli fényben. Vörös, kék, narancs, rózsaszín és arany minták kavarogtak körben, csigavonalban, virágformát öltve, vagy éppen kunkorodva. Ez a festményszerű, sokféle szín és forma valahogy mégis olyan csodálatos, harmonikus egységet alkotott a pici karikán, hogy a kisegér sokáig csak kővé dermedten bámulta ezt a földöntúli, ragyogó szépséget, mielőtt magához nem tért:

- Hurrá! Már az első napon kincset találtam! Én, a hős templomi egér! Gazdag vagyok! Ez lesz az én dicsőséges egér-koronám! Munkám messzire tündöklő jelképe! – örvendezett, s ugrált hangosan cincogva, miközben a gyűrűt fejére illesztve még nagyobb örömmel állapította meg, hogy az úgy ráillik, mintha éppen ráöntötték volna.

Öröme csupán akkor fakult meg kissé, mikor rájött, hogy örökké éhes családja körébe nem viheti haza féltve őrzött kincsét, hiszen úgyis azonnal elkótyavetyélnék.

- Még mit nem! – dohogta magában – édesanya elcserélné a tejcsarnokos Cincernénél néhány jókora sajtszeletre, vagy a pékségben lakó Csücsök bácsitól kapna érte egy pár kiflivéget. Akkor inkább megtartom! Itt lesz a rejtekhelye, az orgona alatti padlórés legsötétebb zugában, s csak akkor veszem elő, ha senki sem látja. Akkor viszont a fejemre teszem, s egy kottalapból palástot terítve magamra nem a templom egere leszek én olyankor, hanem a templom királya!

Alig várta a vacsora végét, hogy visszatérhessen a templomba, az ő titkos kincseskamrájához, dédelgetni királyi fejdíszét, az orgonista gyűrűjét.

Azzal azonban nem számolt, hogy a kántor is észrevette szeretett ékszere elvesztését, s visszagondolva arra, hol viselte a nap folyamán, arra jutott, hogy valahol a templomban csúszhatott le az ujjáról. Így hát, mire Miatyánk visszaért a karzatra, riadtan látta, hogy a zenész is visszatért, s már szinte mindent felforgatott és tűvé tett az orgona körül, abban reménykedve, hogy ott csúszhatott le ujjáról a gyűrű. Az orgonapad ülőpárnáját felforgatta, a kottákat, énekeskönyvek lapjait mind átbogarászta, benézett a billentyűk közé és a pedálok alá… De hiába! A gyűrű nem volt sehol.

Nem is sejtette, hogy éppen a jobb talpa alatt, a padló repedései között egy apró rágcsáló ziháló lélegzettel, rémülten szorítja magához a szeretett, keresett ékszert. Honnan tudhatta volna szegény kis egérke, hogy milyen sokat jelent az orgonista számára az a parányi gyűrű, melyet éppen előző nap vásárolhatott meg sok-sok álmodozás után. Másnap büszkén viselte a templomban, de az öröme nem tartott sokáig, hiszen hazafelé biciklizve észrevette, hogy már nincs is az ujján.

Ahogy ideje engedte, nyargalt vissza az orgonához, ahol azonban most utolsó reménye is szertefoszlott. Percekig ült némán, szomorúan a padlón, éppen Miatyánk felett, aki persze mozdulni sem mert félelmében.

Mikor azonban a deszka recsegését meghallotta, még mindig szívére szorítva a kis gyűrűt, félénken kikukucskált a réseken a kisegér. Mit látott?

A kántor az orgonapadra ült, bekapcsolta a hangszert, s játszani kezdett. De nem olyan élettel teli, vidám, vagy magasztos énekeket ám, mint délelőtt az istentiszteleten. Ez a darab szomorúan, bánatosan csendült fel. Halkan, mégis olyan erővel, hogy Miatyánk szíve belesajdult. Megértette kicsiny egérlelke, hogy az orgonista az elhagyott gyűrűje miatt szomorú. A dallam bár bánatos volt, mégis éppen olyan színes, díszes, lágyan ívelő, mint az elrejtett, kicsiny gyűrű mesés mintái. Miatyánk lelkében megmoccant valami.

Kisurrant rejtekéből. Vállalva a kockázatot, hogy a kántor esetleg szívrohamot kap a láttán az ijedtségtől, (hiszen sok ember irtózik a becsületes, házi rágcsálóktól) felmászott egészen a kottatartó állványig, szájában cipelve kincses terhét. Kilépett a kottatartó mögül, így éppen szemmagasságba került az orgonistával, aki azonban nem vette észre, mert lehunyt szemekkel, elmélyülten játszott, csak a szomorúság vont árnyat az arcára.

Miatyánk szándékosan kiejtette szájából a gyűrűt, mely éles csörrenéssel érkezett mellé, a játszóasztal tetejére. A kántor meglepetten nyitotta ki a szemét, s azt sem tudta, kit, mit nézzen: a gyűrűjét, vagy az incifinci, szürke kis egeret, mely meredten őt bámulta, mintha meg akarta volna igézni két pici, fekete gombszemével.

Nem sikoltott. Sőt, elmosolyodott, mert a pillanat tört része alatt mindent megértett. Sok mesét hallott gyermekkorában a templom egeréről, s most szinte természetesnek hatott, hogy a régi mesékből valóság lett. A piciny, sötét, csillogó szemekbe nézve azt is megértette, mi történhetett a gyűrűjével, s hogy milyen nehéz lehetett azt a kisegérnek visszaadnia. Óvatosan érte nyúlt, hogy el ne riassza Miatyánkot. Közben a keze hozzáért a háziegér selymes, szürke szőréhez, s a kis rágcsáló simogatónak érezte a leheletfinom érintést.

Miután visszahúzta az ujjára a gyűrűt, az orgonista újra játszani kezdett. Csak neki, érezte Miatyánk. Az orgona hangja lágyan, hálásan zengve hömpölygött a templom hatalmas, üres terében, s ölelte körül kettejüket.

Régen befejezhette már a kántor a játékot, mire a kisegér felocsúdott. Azt sem vette észre, hogy mikor kapcsolta ki az orgona fújtatójának villanymotorját, s mikor zárta rá kívülről a templomajtót. Most egyedül volt benn, a sötétben, hiszen már jócskán beesteledett. A szívében

mégis fény dalolt, a nyugalom és a szeretet fénye. Érezte, többet kapott, mint amit elveszteni vélt.

Jól gondolta, mert alig néhány nap múlva, a következő istentisztelet után azon a helyen, ahol a gyűrűt visszaadta jogos tulajdonosának, egy kerek, egész, ínycsiklandó kekszet talált. Máskor kis kocka sajtot, vagy néhány kenyérdarabkát. De kis egérszíve akkor dobbant legnagyobbat, amikor egy istentisztelet után a kottatartó állvány felé tartva - a már szinte szokásos meglepetést megkukkantani- Miatyánk azt vette észre, hogy a finom falatok helyén megcsillan valami. Aranyozott és egyéb, csodálatos színű gyöngyökből fűzött kicsiny karikát talált, éppen akkorát, mint az orgonista gyűrűje. Mellette egy piciny rajzot, ahol azt a gyűrűfélét az egérke koronaként viseli. Az üzenetet megértette, szívébe zárta, a rajzot bekeretezve az ágya fölötti falon gyakran és hosszan nézegette.

Türelmetlenül várta a következő vasárnapot. Azt a napot, amikor az orgonista, az ő legkedvesebb és egyetlen igazi ember-barátja nem csak a templomba járó embereknek, hanem neki, a legkisebb templom egerének is szívből játssza lelke legszebb zenéit.

MIATYÁNKKÖZEPE

Miatyánk, a templom újdonsült egere kezdett belerázódni munkahelyének feladatkörébe. Igen, mert- ahogyan büszkén megállapította magában, - fiatal kora ellenére testvérei közül csupán egyedül ő a kenyérkereső. Szó szerint is, hiszen nagy ritkán még az is előfordul, hogy kenyérmorzsát, vagy darabkát talál elhullajtva a templom valamelyik zugában.

Ilyenkor mindig elgondolkodik: ki és miért hozhatott éppen kenyeret a templomba?

Fantáziadús ifjú rágcsálóként hamar történeteket gondol ki az ételmaradékok templomba kerüléséről.

A kenyeret szerinte valószínűleg egy idősebb személy hozhatta ide, hiszen a gyerekek körében sokkal népszerűbb a csipsz, keksz, vagy bármilyen cukorka.

A nénik, bácsik pedig jobban megbecsülik talán még napjainkban is a kenyeret, amit abból a búzából sütnek, amit az öregek néha úgy is neveznek, hogy: élet. Persze ezt nem magától tudta Miatyánk, hanem bölcs és tapasztalt nagyapjától, akit a környéken mindenki Cincapó néven tisztelt. Azt is megtudta tőle, hogy egy messziről jött látogató egyszer úgy adott át a lelkipásztornak egy mosolygós, ropogós, barna héjú kenyeret, hogy elmondta: náluk ezt az ételt úgy is hívják, hogy miatyánkközepe. Tetszett is ez a név a kisegérnek, hiszen az esti, parókiáról leszűrődő áhítatos imahallgatása után ő is ezt a különleges, egereknél merőben szokatlan nevet kapta édesanyjától.

- De miért a közepe? - kérdezte meg kíváncsian nagyapjától, aki akkor huncut mosollyal csak annyit válaszolt:

- Csavaros a te eszed, kisunokám, idővel magad is rájössz majd, egészen biztos vagyok benne.

Akkor éppen csak elgondolkodott egy picit az érdekes egybeesésen, de nem foglalkoztatta túl sokáig a kérdés, félretette rágódósabb napokra.

A mai valahogyan éppen ilyennek tűnt. Gondolkodóba esett egy elhullajtott kisebb kenyérmorzsa felett. Először azt képzelte, hogy az a néni, vagy bácsi, aki elejtette a piciny darabkát, talán most emiatt éhezik. Aztán egéragya gyorsan helyesbített:

- Hiszen ami neked kiadós lakoma, azt a morzsát az emberek szinte észre sem veszik, olyan apró! - korholta önmagát. - És amúgy is, miért a templomba hozná valaki az utolsó falatját? - vitatkozott tovább saját, kritikus belső hangjával.

- Miért ne? Hiszen éppen a múlt vasárnapi igehirdetésen beszélt arról a lelkipásztor, hogy Jézus még a kisgyermek öt kenyerét és két halát is úgy meg tudta szaporítani az imádságával és Isten erejével, hogy sok ezer ember jóllakhatott belőle.

- Látom, figyelsz, s nem csak a napot lopni jársz vasárnaponként a templomba- dicsérte meg az önmagával vitatkozó hangocska, de ezzel még választ csak nem kapott a saját morzsájával kapcsolatos kérdésre.

Úgy döntött, a magával való vitatkozás helyett sokkal egyszerűbb Nagyapóhoz fordulni a gyors és kényelmes válaszért, de az öreg most sem állt kötélnek:

- Lehet, úgy gondolod, hogy éppen akkor hagylak magadra életed nagy kérdéseivel, amikor az új munkád miatt még több mindent szeretnél tudni. Ez igen dicséretes, s éppen az örök kíváncsiságod tesz alkalmassá a templomi feladatok ellátására. Most ugyan nem válaszolok, de van egy javaslatom: légy türelmes, s a következő istentiszteleten lehet, hogy minden, kenyérrel kapcsolatos kérdésedre egyszerre választ kaphatsz. Csak legyél ott a helyeden, s figyelj mindenre! Nem fogsz csalódni! - kacsintott rá huncutul nagyapja, mint aki egész biztos abban, hogy unokája kíváncsiságát a legközelebbi istentisztelet éppen szükségszerűen kielégíti majd.

- Légy türelmes, légy türelmes...- dohogott magában még sokáig Miatyánk, mert nem tudta mire vélni nagyapja titokzatos szűkszavúságát. - Persze, hogy figyelni fogok, mintha nem mindig azt tenném! - s egyre türelmetlenebbül várta a közelgő vasárnapot.

El is érkezett az, menetrendszerűen, nem éppen szokatlan módon a szombat után, bár egéréknél ki tudja, jelent-e bármit is a szombat, vagy vasárnap elnevezés. De azt, hogy a templomban nagyobb a készülődés ezen a hét végi napon, mint általában, azt Miatyánk igen hamar, több jelből is észrevette.

Az első ilyen jel az volt, hogy majdnem rátapostak. Abban a meggyőződésében, hogy úgyis mindig ő érkezik a templomi rejtekébe legkorábban, még az orgonistánál is korábban, elmélázva szimatolgatott körbe a templombelsőben, egészen elöl, az úrasztala körül.

Ez egy egyszerű, de gondosan, hímzett terítőkkel letakart berendezési tárgya volt a templomnak, éppen a szószék alatt, ahonnan a lelkész prédikálni szokott vasárnaponként. Arra már egészen apró egérkorában figyelmeztette nagyapja, hogy egyszer majd, ha valamilyen oknál fogva felmászik ide egy csendes délelőttön, semmiképpen se rágja meg a közepén nyitva hagyott hatalmas könyvet, egy Bibliát, mert az az emberek világában hatalmas illetlenség, sőt! Mivel a könyvben Isten üzenete van leírva, az egy valamirevaló egérnek igencsak megfeküdné a gyomrát- emlékezett vissza Miatyánk nagyapja hasznos tanácsára.

Nos, éppen ezt a Bibliát akarta a templom kicsiny egere közelebbről szemügyre venni, hiszen a nap állásából úgy gondolta, bőven van még ideje az első ember (aki nem mellesleg barátja, a kántor) érkezéséig.

Az úrasztala felé vette tehát az irányt, s már éppen fel akart kapaszkodni az asztal egyik lábán, mikor mellette váratlanul emberi lábak kezdtek dobogni, s az egyik cipő orra félelmetesen közel zúgott el a riadtan földhöz lapuló kisegér fölött.

- Hogyhogy nem vettem észre a rám leselkedő veszélyt, és az érkezőket? - kérdezte riadtan magától, mikor végre sikerült az asztal alá surranva kicsit védettebb helyet találnia. - Biztosan megint elálmodoztam- válaszolta is meg magának a kérdést, miután kissé magához tért a veszélyes helyzet okozta sokkból.

Kíváncsisága félelme fölé kerekedett hamar, s már csak arra vigyázott, ne vegyék észre az asztal alatt, amíg ő figyeli, hogy mi történik ezen a máskor csöndes, Bibliát tartó asztalon.

Mert bizony most sok minden történt itt. A gondos kezek, melyeket a Miatyánkot majdnem eltipró lábak hoztak ide, elkezdték átrendezni az úrasztalát. Még több, gyönyörűen hímzett terítő került rá, azután tálcák, tele kis poharakkal, melyet a kezek fölött szájat is viselő személyek kelyheknek neveztek, és egy kancsóból borral töltögettek tele.

Aztán jött csak az ámulat!

Miatyánk csodálkozva látta, hogy egy csodaszép, kerek, mosolygós, barna héjú cipó kerül elő az egyik ember kezéből, egy vászonzsák mélyéről. A gyülekezet gondnoka - mert bizony itt az ő feladata volt az úrvacsorás istentisztelet kellékeinek előkészítése - egy kést is kerített valahonnan, s a kisegér legnagyobb gyönyörűségére éppen a feje fölött kezdte meghámozni, s felszelni a friss kenyeret. Máris lehullott egy-két morzsa a kenyér alatti tálcáról éppen Miatyánk orra elé, aki alig bírta türtőztetni magát, nehogy azonnal előszaladjon rejtekhelyéről a csodálatos zsákmányért.

Most már legalább kezdte sejteni, miért intette türelemre kíváncsiságát nagyapja. Azt is gyanította, hogy erre a határtalan türelemre egész délelőtt szüksége lesz, ha nem akarja magát felfedni a templomban szolgáló emberek és a gyülekezet többi tagja előtt.

Márpedig nem akarta kockáztatni a zsákmányt, amiről ebben a pillanatban még nem is sejtette, hogy a múltkor hallott történethez hasonlóan számára is megsokszorozódik majd az istentisztelet végére.

Egyenlőre nehéz szívvel hagyta ott a kenyérdarabkákat, de tudta, hogy igyekeznie kell a karzatra, az orgona melletti padló egyik résébe, ahonnan szemmel tarthatja majd az eddig lehullott morzsákat és az egész szertartást is.

Éppen idejében érkezett meg őrhelyére, hiszen már hallotta kántor barátja vidám lépteit közeledni a harangtorony felőli lépcsőn. Máskor ő szokott leghamarabb érkezni, s gyakorolni kezd: énekek kíséreteit, darabokat, azokat, melyek az aznapi szertartás részeiként elhangzanak majd az istentisztelet folyamán. Miatyánk szokás szerint örömmel hallgatta ezt a készülődést még akkor is, ha az orgonista ilyenkor észrevehetően többször vétette el a hangot, vagy ismételt meg és gyakorolt ki egy-egy dallamrészletet.

Most azonban fél szemmel féltett morzsáit figyelte, nehogy valami sehonnan jött, idegen rágcsáló éppen most tévedjen be, s ragadja el az ő jól megérdemelt napi zsákmányát, melyre ráadásul, nagyapja tanácsát követve, igen türelmesen is várt. Ezzel együtt meg akarta fejteni ugyanis a régebbi feladványt: mi az a miatyánkközepe? - s úgy érezte, ennek is éppen ma, és éppen itt jön el az ideje.

Jól gondolta. Az istentisztelet előrehaladtával lassan minden kérdésére választ kapott.

A lelkipásztor először arról beszélt, hogy Jézus, Isten Fia azért jött a földre emberként, hogy az emberek felismerjék benne Istent.

-Vajon, ha egér formában jönne le az Isten, én felismerném-e? - morfondírozott a komoly kérdésen Miatyánk, de el is szomorodott, mert meghallotta, hogy az emberek közül sem

mindenki ismerte fel és gonosz szívvel keresztre feszítették. Aztán annál nagyobb örömmel hallgatta tovább, hogy bár meghalt Jézus, néhány nap múlva feltámadt, és azóta is mindenkit hív az ő Mennyei Atyjához a mennyországba, ha elhiszi ezt és napról napra ő is bocsánatot kér a bűneiért. Ennek a történetnek az emléke és a jelképe az a bor és a kenyér, amit most is ott látott a szépen megterített templomi asztalon.

Az igehirdetés végén az egész gyülekezet közös imádságba kezdett. Hallotta már ezt gyakran Miatyánk, szerette is, hiszen erről kapta ő is a nevét. De most valahogy még ez is máshogyan csengett kicsiny egérfüleiben. Hiszen nem is a fülében csengett most, hanem egyenesen a szívében! Ott, legbelül, abban a parányi egérszívben. S ekkor, mivel valóban egész lelkével és szívével figyelt, megértette a másik rejtvényt is. Az úri imádság, a „Miatyánk" közepén egyszer csak meghallotta, ahogyan a majd' százfős gyülekezet együtt kéri: „...mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma...".

Hát megvan! Ezért is nevezhették bizonyos helyen a kenyeret miatyánkközepének! De nem csupán azt vette észre az okos kis egérgyerek, hogy ez éppen az imádság közepe, hanem a jelentését is megértette csöpp kis egérszíve: hiszen a kenyeret is Isten adja, éppen úgy, mint egyszülött Fiát, Jézust az embereknek.

Csodálatos felfedezése és megértése azonban nem terelte el a kicsiny egér figyelmét erről a különleges istentiszteletről, melynek az imádság utáni részét úgy hívták az emberek, hogy úrvacsora. legszívesebben ő is beállt volna a sorba, amikor a felnőttek komoly csendben, halk orgonaszó mellett vonultak el az asztal előtt, ahol Jézus Krisztus áldozatának emlékére mindenki kapott egy falat kenyeret és egy korty bort.

Bár tisztában volt vele Miatyánk, hogy az egerek valahol egy egészen más csücskében foglalnak helyet Isten szívében, mint az emberek, azt is csalhatatlanul megérezte, hogy ő sem hiába, hanem Isten akaratából élhet ezen a földön. Olyan hálás és vidám lett ettől a kis egérszíve, hogy még a türelme is megsokszorozódott.

Zokszó, vagyis inkább zokcincogás nélkül várta meg az istentisztelet végét, egy pillanatra felbukkant az orgona kottatartó állványa mögül, hogy köszöntse kedves kántor barátját, aki egyáltalán nem ijedt meg tőle, hanem inkább mosolygósan rákacsintott.

Amint az orgonista elhagyta a templomot és a gondnok is elpakolt mindent, hirtelen nagy csönd telepedett Isten házának belsejére. Olyan áhítatosnak érezte Miatyánk ezt a mostani csöndet, hogy csak lassú, óvatos léptekkel merte megközelíteni az úrasztalát.

Ezúttal azonban tényleg egyedül volt az egész templomban. Egyes-egyedül. Vagy mégsem? Furcsa érzés kerítette hatalmába, amint piciny egérlábacskáin surranva szaladt körbe-körbe az úrasztala körül. Úgy érezte, mintha mégsem csak ő lenne itt, bár mire óvatosan körülkémlelt mindenhol, meggyőződhetett róla, hogy most már senki sem fogja eltaposni és ő sem rémít halálra senkit megjelenésével.

De mégsem hagyta nyugodni a gondolat, hogy nincs egyedül. Szimatolt, nézelődött, vizsgálódott, kutakodott, majd egyszer csak a homlokára csapott:

- Megvan! Valaki terített asztalt készített nekem is! Igaz, hogy nem kehelyből és tálcáról, csak az úrasztala alatti szőnyegről, de én is ugyanazt kapom most, mint az emberek az istentiszteleten. El sem tudják képzelni, egy kisegérnek és népes családjának milyen sokat jelent az a millió kenyérmorzsa, amit úrvacsora alatt szórtak el véletlenül a gyülekezet tagjai. Isten biztosan szereti az összes teremtményét, még a legszürkébb, legkisebb háziegeret is, mint én, hiszen rólam is gondoskodott! - ugrándozta körbe vígan az asztalt, majd eszébe jutott nagyapja bölcs tanácsa, s a teljes templomot körbejárta.

Jól is tette, mert nem csak a kenyérosztás helyén, de a padokban is sokfelé talált még a finom, ünnepi morzsákból. Kinek a kezéről, kinek a kabátjáról hullott, pergett le az értékes csemege, melyet Miatyánk különös gonddal szedett össze, s cipelt haza a paplak alatti szeneskamra leghátsó zugába, a jó meleg kazán mögé, ahol szülei és testvérei álmélkodva szemlélték a csodálatos falatokat.

- Ilyen bőséges eledelre még nagyapád idejéből sem igen emlékszünk- dicsérték meg szülei az ifjú templom egerét, aki most meglehetősen szerényen reagált a túlzó elismerésre:

- Azt hiszem, nem az én érdemem, hanem azé, akiről a nevemet kaptam...- válaszolta sejtelmesen, amit ugyan egércsaládja cseppet sem értett, de ez nem zavarta meg őket a lakomában, melyet a legkisebb egérke szerzett számukra. Miatyánk pedig elégedetten mosolyogva nézte kedves kis családját...

A PAPLAK ALATT

Már jó ideje szolgált a templom egereként Miatyánk, és a testvérei bizony egyre jobban érdeklődtek munkája iránt. Nagyapjához hasonlóan mesélt is nekik eleget, hiszen tudta, hogy az átlagos, szürke háziegerek, akik nem részesülhetnek abban a megtiszteltetésben, hogy a templomban tölthetik életük jelentős részét, bizony kimaradnak néhány érdekes kalandból.

Azért persze nem aggódott testvéreiért, hiszen háziegérként ők is kezdték megtanulni saját mesterségüket. Bajuszka bátyjáról például kiderült, hogy apjához hasonlóan igen jó képességei vannak a bűnüldözés terén. Ezért ő is az egérrendészeti pályára készült, melyet otthon is előszeretettel gyakorolt. Ha nem raktak maguk után rendet a többiek, vagy nem találtak valamit az egérodúban, hamar kiszimatolta az „elkövetőt", de ő akadt rá leghamarabb az elveszett holmikra is. Csupán azt az egyet nem szerették benne testvérei, hogy minden történést „bűnesetként" kezelt, gyanúsítottakat hallgatott ki (persze anyjáékat nem merte), majd tárgyalást hirdetett és vádat emelt. Már éppen az ítélethirdetésnél tartott egy elkóborolt házipapucs ügyében, amikor a vádlott (Cincogi húga) nagy megkönyebbülésére Miatyánk közbelépett, azaz cincogott:

- Kedves Bátyám! - kezdte behízelgő hangon, mert hivatalos közeg megsértéséért ő sem szeretett volna a vádlottak padjára kerülni húga mellé. - Biztos vagy-e benne, hogy egy elhagyott papucs esete kimeríti a hanyagságból elkövetett vagyonvesztés fogalmát? Nem lenne-e hozzád méltóbb, ha ilyen csipri-csupri otthoni ügyecskék helyett édesapánk mellett az igazi, utcai bűnözők világában tanulnád ki a mesterségedet? Hiszen az itthoni esetek már a fél egérfogadra sem elegendőek! Kérd meg apánkat, vigyen magával legközelebb járőrözni, az itthoni ügyeket pedig hagyd bölcsen anyánkra!

Cincogi húga hálásan nézett legkisebb bátyjára. Bajuszka pedig erősen elgondolkodott, majd nagyokat hümmögve igazat adott neki, olyan jól esett számára a hízelgő hangnem. Észre sem vette közben, hogy sok elkövetkező családi perpatvart is megelőzött javaslatával a testvére.

A paplak alatti egérodú élete ettől a kis közjátéktól eltekintve sem volt unalmasnak nevezhető. Mivel a kazánház sarkában található fészek, mint minden tisztességes rágcsálólak, nem volt túl tágasnak nevezhető, az egyre növekvő egérlurkók igyekeztek mind, a maga képességének megfelelő munkát és elfoglaltságot találni, mellyel kiegészíthették Miatyánk és a rendfenttartó családfő, Cincőrmester keresetét, s egyúttal megalapozhatták jövőjüket a kinti világban. Sajtocska máris a tejcsarnokba járt besegíteni az öreg Cincernének, bár igazából nem a munka vonzotta oda (az emberektől kimérés közben lecsöpögő tej és morzsálódó sajtdarabkák összegyűjtése és további eladása az egérkiskereskedőknek), hanem Cincerné kései születésű, de annál szebb leánykája, akit az idősödö asszonyság féltő gonddal nevelt, és nem akármilyen jövendőbelit szánt élete párjául. Mivel Cincapó és leszármazottjai nagy tiszteletnek örvendtek egérberkeken belül, úgy tűnt, Sajtocska választásával mindenki elégedett, s a napi tejalapú betevő is hosszú időre biztosítottá vált a paplak rágcsálói számára. Falatka szakácsnőnek készült, s anyja oldalán tanulgatta a legfinomabb fogások elkészítését. Olykor-olykor azonban kiosonva a szűkös egérodú még szűkösebb konyhájából felszaladt a kazán csövén egy kis lyukon át a parókia konyhájára, s a tűzhely sarka mögé kuporodva elbűvölten figyelte a tiszteletesasszony tényked ését, aki a gyülekezet előtt igencsak jó szakácsnő hírében állt. Egy-

egy jól sikerült vendégség után mintha több maradék is potyogott volna le a paplak szépen terített asztaláról, melyet Falatka örömmel vitt haza, s találgatták anyjával, hogy vajon milyen ízletes összetevőkből készíthette el azt a lelkészné ilyen mennyeien finomságosra... Azt persze nem vette észre az egérleányka, hogy a jóságos gazdasszony mindig megvárja a sepregetéssel, takarítással azt az időt, amikorra a lepotyogott maradéknak nagyrészt nyoma vész, s az egérjárat repedéseit, melyeket beköltözéskor majdnem betapasztott a lelkipásztor felesége, azóta sem háborgatta senki.

Müzlike éppen Falatka ellentéte volt. Az egészséges életmód jegyében élt. Könnyű ételeket gyűjtött a paplakból, vagy a Miatyánk által összeszedett templomi morzsákból. A kenyér- és csipszmorzsákat megvetette, de a gyerekek által kedvelt müzlit nagyon szerette, így mindig ünnep volt számára, ha testvére azzal állított haza a vasárnapi istentiszteletről, hogy a karzaton tartózkodó gyerekek nem csupán cukorkászacskót, de félig elfogyasztott müzliszeletet is hagytak a padok alatt.

Mesterséget is ez alapján választott: a közeli élelmiszerboltban állt be rakodómunkásnak, ahol izmait nehéz súlyok cipelésével edzhette, fizetségül pedig kiszakadt gabonapelyhes és müzlis kartonok tartalmának maradékát kapta meg rendszeresen az elosztásért felelős raktárvezető egérfőnöktől.

Miatyánk többi testvére a háziegerek szokott módján a paplak, a mellette álló gyülekezeti ház és a szomszédos házak, boltok és épületek területeit osztották fel egymás között, s becsületesen gyűjtötték és vitték haza a talált holmikat, melyek nem mindig eleségül szolgáltak, de az egérlakot is komfortosabbá tették.

A Cincapó ideje óta egérlakta pincezug régi bútorait persze még nagyapó gyűjtögette, de azóta már a fiatalok is találtak a környéken egyet-mást. A szűkössé váló fekhelyeket üres szardíniásdobozzal bővítették, melyből még az alapos tisztogatás után is furcsa, idegen, mégis kellemes halszag ringatta álomba használóit. A klasszikus, régimódi kartondobozból és gyufásskatulyákból eszkábált kanapék és fotelek mellett az új egérgeneráció modern bútorokat is beszerzett: egy elhagyott billentyűzet gombjaiból kiváló puffok lettek, melyeken mindenki körbeülhette a kiszuperált okostelefonból készült ebédlőasztalt. Egy repedt számlapú karóra hirdette a falon az idő múlását, melyet a közeli buszmegálló melletti fűcsomó alatt talált a figyelmes Fincike, s vitt büszkén haza. Elhagyott fél pár kesztyű, textilzsebkendő tette puhává és barátságossá az egérotthont, melynek padlóját egy régi, de tiszta mikroszálas törlőkendő borította be hatalmas szőnyegként.

Cincanyu, Miatyánk és a többi eleven egérlurkó szülőanyja gondosan őrködött otthon az egércsalád rendje, tisztasága és békéje fölött, míg apjuk, mostmár legidősebb bátyjuk, Bajuszka segítségével a környező utcák, terek, udvarok rendjét vigyázta, persze egérszempontból.

Békés vidéknek számított ez a környék, hiszen a nagyvárosi templom környezetében, kertes családi házban élők állatai nem sok vizet zavartak. A házőrző kutyák és házimacskák finom koszton, konzerveken, tápokon éltek, s nem nagyon kergették meg a környék egereit, azt is csak néha, sportból, vagy szórakozásból.

A parókián is lakott jó néhány macska, de azon kívül, hogy néha gyanakodva körbeszimatolták az egérlyuk környékét, igazán bajuszukat sem mozdították Miatyánkra és családjára, akik azonban ősi, beléjük teremtett ösztönük folytán a békesség kedvéért inkább el is kerülték őket. A rendvédelemben dolgozó családfőnek is csak akkor akadt nehezebb dolga, ha a környékre idegen egérklánok, vagy csatornapatkányok, esetleg rosszarcú, kötekedő kóbor kandúrok érkeztek. Ilyenkor taktikusan, inkább csellel, mint erővel megpróbálták a gyanús elemeket eltanácsolni környékükről, hogy nagy kárt ne tegyenek megszokott, békés környezetükben.

Időnként azonban, amikor váratlan és főképp hívatlan „látogatók" érkeztek, a Cincogó klán összefogott, és a családtagok, rokonok, de még a szomszédban lakó harsány hangú, pletykás libák is azon munkálkodtak, hogy szeretett környékükön helyreálljon a békesség.

Így történt ez azon a napon is, amikor Cincőrmester és fia, Bajuszka a környék legtávolabbi csücskében, a tanyavilágban járőröztek éppen, hogy Miatyánk felfigyelt valamire.

Kedvenc helyén, a templomban ücsörgött. Magasan, az orgona billentyűi fölött, a kottatartó állvány mellett ülve éppen arról ábrándozott, orgonista barátja bejön-e hétközben gyakorolni egy keveset (olyankor mindig kedveskedett egy-két jó falattal és néhány perc csodálatos orgonazenével egérbarátjának), vagy várni kell rá a vasárnapi istentiszteletig...

Gondolatait furcsa látvány akasztotta meg. Az orgona játszóasztalának tetejéről (és csak onnan) éppen kilátott a magas, keskeny templomablakon a szemközti buszmegállóra. Nemrég mehetett el a busz, mert senki sem állt a fedett váró alatt a csepergő esőben. Mégis, Miatyánk valami váratlan mocorgást észlelt. A buszöböl közepén, az úttesten egy csatornanyílás fedőlapja emelkedett fel olykor, majd esett vissza a helyére. Addig-addig mozgatta valami, vagy valaki alulról a fémtetőt, hogy az egyszer csak megadta magát, s félrecsúszott annyira, hogy szabaddá vált a lenti üreg nyílása.

Egymás után három gyanús külsejű, csapzott, óriási csatornapatkány tűnt fel a perem fölött és már kapaszkodtak is ki a szabad levegőre. Fújtak és prüszköltek, köpködték a gusztustalan, sáros levet, ami valószínűleg nem csak a nemrég lezúdult esőből ragadt rájuk. Igazi, gonosz kinézetű ficsúroknak látszottak, de Miatyánk hamar felismerte a fajtájukat, mert rendész apja sokszor mesélt már nekik otthon a néha a külvárosba tévedő, randalírozó galerikkel folytatott küzdelmeiről.

- Jaj, siessek, riadóztassam apát! - figyelmeztette magát hangosan, de aztán jeges rémület töltötte el a szívét, amikor rájött, hogy bátor apja és testvére a lehető legmesszebb járőrözik otthonuktól.

- Mit csináljak, kihez fussak, mit akarnak ezek? - kérdezte magától kétségbeesetten, de azonnal csak a legutolsó kérdésre tudott válaszolni, mert a banda tagjai láthatóan rosszban törték hosszú, hegyes fejüket.

- Hát persze! Semmi mást nem akarnak ezek, mint zsákmányt, meg balhét! - gondolt vissza apja esti, vérfagyasztó történeteire, melyért anyjuk meg is rótta néha a családfőt, hiszen szerinte a háziegérgyerekeknek kedves mesék valók, nem pedig rendőrsztorik.

Miatyánk agyában gyorsan kergették egymást a gondolatok arról, hogy mit tehetne így egyedül, apja és bátor bátyja nélkül. Azt tudta, hogy ezek a mindenre elszánt, jó szimatú gazfickók hamar megtalálják kicsiny éléskamrájukat, ahol a templomból és környékéről becsületes munkával gyűjtött tartalékaikat tárolják. Azt is tudta, hogy az egérlyukban jelenleg csak anyja tartózkodik, aki rendészfeleséghez méltatlanul igencsak félénk kisegér, rá tehát nem számíthat. Akkor tényleg teljesen egyedül maradt... Vagy mégsem?

Hirtelen eszébe jutott, hogy mennyi élet veszi körül a templomot. A lelkészéknek van egy kutyájuk és jó néhány macskájuk is, akikkel hagyományosan nincs valami jóban az egérnemzetség, de ki tudja? Hátha sikerülne valahogy bevetni őket az ellenség ellen. Azután ott vannak a szomszéd szárnyasai: tyúkok és libák. Időnként maguktól is olyan hangzavart csapnak, most pedig kifejezetten jól jönne egy kis házi ribillió. De hogyan kezdjen hozzá?

A kisegérnek eszébe jutott egy, gyermekkorukban megtörtént eset, amikor testvéreivel óvatlanul, vagy inkább kíváncsiságból átkódorogtak a szomszéd telkére, ahol aztán a hamis, zajos libák úgy megkergették és megcsipkedték őket, hogy egy életre megtanulták: ha jót akarsz magadnak, kerüld még a környéket is!

Az a bizonyos környék jelen pillanatban igen csöndes volt. A csatorna felől a paplak irányába közeledő patkányok még nem is sejtették, micsoda csapda várja majd őket a békésnek látszó templom körül.

Miatyánk, végigsurranva templomi rejtekútján, kiért a kazánház mögötti résen, s figyelmeztette anyját, hogy zárkózzon be a kamrába, s semmiféle zajra elő ne jöjjön, amíg fia nem szólítja. Egérmama erre úgy megrémült, hogy csak bólogatni tudott, s hagyta, hogy Miatyánk betuszkolja a maradék morzsák és sajtok közé.

Ezután a kisegér terve megvalósításához látott. Először is, a kazánház mögött, a parókiát megkerülve a lustán napozó macskákat vette célba. Három is a hasát süttette a lépcső alján, a teraszon, s nem is nagyon értették, miért rohangál köztük éktelenül cincogva az ismerős kisegér, akire máskor, a tele tejestálkák és a finom macskakonzervek miatt rá sem szoktak hederíteni. De miután Miatyánk már legalább kétszer megrángatta mindegyik lusta egerész bajuszát, mit volt mit tenni: kelletlenül feltápászkodtak, s nekiindultak, hogy megkeressék és móresre tanítsák a kis bajkeverőt.

Amint látta Miatyánk, hogy a macskák szedelőzködnek, máris a házőrző eb keresésére indult. Előtte is vitustáncot járt, mire a csekély értelmű, de annál lelkesebb kis tacskó szintén megmozdult a lábtörlőjéről, hogy kövesse az egeret, s megnézze, nem egy szaftos velőscsont nyomára vezeti-e éppen.

Persze Miatyánknak esze ágában sem volt az eb álmát valóra váltani, hanem inkább a közeledő macskák felé terelgette őket. Bár alapvetően nem voltak rosszban egymással a háziállatok, most mégis gyanakodva méregették egymást szemtől-szembe, közöttük a rohangáló, őrjítően cincogó, pörgő-forgó kisegérrel. Úgy elvarázsolta őket azonban a hihetetlen jelenet, hogy gondolkodás nélkül követni kezdték Miatyánkot, aki derviseket megszégyenítő pörgése

közepette mégis, tudatosan a paplak kerítése felé haladt, éppen szemben a közeledő ellenséggel...

Na, itt már nem kellett magyarázni semmit a ház őrzőinek! Meglátva a patkányokat, a kis tacskó éktelen ugatásba kezdett, s a macskák is felborzolt szőrrel kezdték el a betolakodók bekerítését.

A kisegér, ahogyan számított rá, már jelentéktelenné vált a macskák szemében is, mint lehetséges zsákmányállat. Mindegyik a jól megtermett, idegen szagoktól bűzlő patkányokra összpontosított, akik eddig olyan lazán közeledtek a békés, sokat ígérő ház felé, hogy csak akkor vették észre a „fogadóbizottságot", amikor a kerítés mögül előbukkanva szinte az orruk elé toppantak.

Talán már ennyi is elég lett volna, s Miatyánk ölbe tett mancsocskákkal figyelhette volna a kibontakozó jelenetet, de neki nem volt elég azt látni, hogy a macskák és a tacsi máris élvezettel kergetik a meglepett betolakodókat körbe-körbe, egymás között.

Ő azonban olyan leckét akart nekik adni, hogy hírül vigyék majd a város összes lezüllött patkánytanyájára: ide nem érdemes többé visszajönni!

Terve második részéhez nagy bátorság kellett, de Miatyánk ennek sem volt híján. A nagy kergetőzést egy bokor alól figyelemmel kísérve, mikor látta, hogy már fáradnak az üldözők és az üldözöttek is, hozzálátott a megvalósításhoz. Visszatért közéjük!

A gyanútlan külső szemlélő ennek láttán azt hihette volna, hogy a kisegér végképp meghibbant, ám Miatyánk még sohasem volt talán ennél éberebb és koncentráltabb. Vékony egérhangján cincogni kezdett a patkányoknak, akik meglepetésükben azt hitték, hogy ez az aprócska, hozzájuk valamelyest hasonlító csöppség talán rokonféle lehet (ezzel ugyan még nem tippeltek nagyon mellé), s talán ki akarja szabadítani őket a kutya és macskák kerítette csapdából (na, ezzel viszont nagyon melléfogtak).

Félelemtől vegyes lelkesedéssel követni kezdték kis korcs rokonukat, aki a paplak telkén meredeken felfelé futó domboldalon egyenesen a szomszéd drótkerítésének alján tátongó kisebb lyuk felé vezette a galerit. A lyuk nem volt nagy. Miatyánknak nem is kellett volna, hiszen olyan kicsi volt, hogy a drót rendes méretű résén is simán átfért volna, de szándékosan vezette erre a csatornatöltelékeket. Ők nagy nehezen átfurakodtak a valaki, vagy valami által egykor megnagyobbított résen, ami azonban a kis ebet hirtelen feltartóztatta. Veszettül ugatva és ugrálva neki-, nekiszaladt a kerítésnek, az azonban nem jutott eszébe, hogy jó kotorékeb módjára gyorsan át is kaparhatná magát a túloldalra. A macskák is megtorpantak a csahos mögött. Ők ugyan egy-egy könnyed ugrással a kerítés tetején, majd túloldalán teremhettek volna, de valami oknál fogva mintha nem lett volna túl nagy kedvük a további üldözéshez. Miatyánk tudta is, amit a macskák, éppen ezért terelte errefelé a gyanútlan betolakodókat.

A drótháló túli, biztonságosnak vélt oldalról még futás közben is gúnyos tekintettel néztek vissza a patkányok az ugató, csaholó házőrzőre, és a lusta macskákra.

- Sebaj! - gondolták lihegve. - Ez a kis mitugrász biztosan tud még egy pár jó helyet, majd kiszedjük belőle, hol találhatunk némi potyakaját!

A kis „mitugrász” eközben egyenesen a célja felé futott, hívogatóan lassan, nehogy a patkányok megunják a rohanásban az ő követését. A cél pedig egyre közeledett!

A szomszéd házának sarkához érve a kisegér gyorsan a falhoz lapult, remélve, hogy a lendület továbbviszi alkalmi útitársait. Nem is kellett csalódnia: az utána kanyarodó patkányok mire észrevették, hogy nincs előttük kis vezetőjük, már túl is szaladtak rajta, egyenesen a szunyókáló, békésen tollászkodó szárnyasok közé!

Lett is ribillió! Az eszükről amúgy sem túl híres tyúkok most tényleg ész nélkül kárálni kezdtek, mire a libák sziszegve vették körbe a váratlan betolakodókat.

Azok először meglepetten, majd értetlenül néztek körbe. Igazi városi vagányként nem is sejtették, hogy a peremvidéki élet milyen gazdag háziállat-állománnyal rendelkezik, s hogy az elkényeztetett, lakásokban tartott szobacicák és ölebek helyett itt az otthonukat féltő, mindenre elszánt szárnyasok talán még veszedelmesebbek, mint a négylábú házőrzők.

Na, de ezen aztán már ugyan nem volt idejük elmerengeni, mert szinte azonnal megtapasztalták a gúnár és libahölgyei „vendégszeretetét”. A félelmetes sziszegéstől ledermedt három cimborát olyan szoros gyűrűbe zárták a ludak, hogy esélyük sem volt a menekülésre. A libák csipkedni kezdték őket, ahol csak érték. A fejükön, bundájukon megtépázott csavargók sokáig csak rémülten tekeregtek a kavargó szárnyak és csőrök forgatagában, mire észrevették, hogyha lelapulnak, talán ki tudnak surranni az úszóhártyás lábak között.

Így is tettek, s ezzel meg is zavarták kissé a hatalmas termetű és igen vérmes háziszárnyasokat. Amint a hasuk alatt és a totyogó lábak között kipréselték magukat, már azt hitték, hogy fellélegezhetnek. Tévedtek. A fehér tollas népség mögött mintegy második védőgyűrű, úgy helyezkedtek el a kisebb, de nem kevésbé zajos tyúkok. Hegyes csőreikkel ugyancsak megpiszkálták a patkányok szőre között fészkelő bolhákat, de ennek most a szőrös rágcsálók nem igazán tudtak örülni. A káráló, kárpáló, futkosó népséget azonban már könnyebb volt kikerülni, hiszen azok úgy futkostak, mint a megkergült kosok, már ha illik őket egyáltalán más tisztes háziállattal összehasonlítani.

Utolsó csapásként a szemétdomb ura, háremének felháborodott és fölöttébb féltékeny őre, az addig nyugodtan szemlélődő kakas kapcsolódott be a hajszába. Természetesen sokkal gyorsabb volt, mint az úszóhártyás lábaikon totyogó libák és sokkal összeszedettebb, mint a megkergült tyúkseregelt.

Célzott ugrásokkal, precíz, apró röppenésekkel és szökkenésekkel mindig a menekülő patkányok útját állta, akik kétségbeesésükben csak nehezen jöttek rá a szabadulás nyitjára. Végül éppen „szétszórtságuk” mentette meg őket. Már annyira nem figyeltek egymásra, hogy futott, ki merre látott, és a harcias kakas komát éppen ez zavarta meg annyira, hogy nem tudta, melyik után is vesse magát. Míg tanácstalanul álldogált ezen töprengve, a patkányok egérutat nyertek.

Miután elcsendesedett a felzaklatott tyúkudvar, még sok időbe telt, míg a városi vagány patkányok előmerészkedtek alkalmi búvóhelyeikről. Egyikük egy halom tűzifa alatt várt

lihegve, tépetten, másikuk egy törött fülű, felfordult vizesvödör alatt pihegett megviselten, míg harmadik társuk egy vén diófa gyökerei között megbújva nyalogatta harci sebeit.

Miatyánk mindezt a templom sarkától, a kimozdult járólapok közötti résből figyelte, ahonnan csak általa és a nagyapja által ismert, titkos járat vezetett a templom belsejébe. Türelmesen várt és figyelt. Úgy gondolta, hogy ennyi lecke már bizonyára több is volt, mint elég a hívatlan betolakodóknak, de biztos akart lenni abban is, hogy mindegyik eltávozik a kezdetben könnyű zsákmányszerző terepnek gondolt templom környékéről.

Sokáig kellett várnia, de megérte. A nap már nyugodni készült, mikor a háziszárnyasok is aludni tértek. Az ólakban, az itató mellett, de még a szemétdomb környékén is elült lassan a tollászkodók zaja, mire a patkányok óvatosan előmerészkedtek ideiglenes rejtekükből.

Egymást észrevették, de a kisegeret már nem látták meg a sűrűsödő félhomályban. Egymás után, mintha csak saját maguk árnyékai lettek volna, kúszva, lapulva jutottak el a kert másik végében a kerítéshez, melynek kitört, rozsdás drótján keresztül kipréselték magukat az utca felé. Célba vették a buszmegálló aszfaltjába simuló csatornafedlapot, melyen idefelé jövet kitekintve még hatalmas reményekkel indultak kincseket keresni és fosztogatni. Most megtépázva, olykor-olykor riadtan hátrafelé tekintgetve osontak vissza a mélybe, s Miatyánk nem tudhatta, hogy a galeri olyan rettenetes és félelmetes hírét keltette a környéknek, hogy valamire való belvárosi csatornapatkányok még az unokáiknak is megtiltották, hogy arrafelé kalandozzanak.

Nem is baj, hogy nem tudott erről a kisegér, hiszen önbizalma így is az egekbe szökött, mire apja és bátyja, a két rendfenntartó egér a kertségekből, napi körútjukról hazaérkeztek. A kazánház melletti egérlyuk kellemesen meleg kuckójában szüleinek és hazaérkező testvéreinek egyre színesebben és izgalmasabban tálalta a valóban nem mindennapi eseményeket.

Szülei észrevették, hogyan nőtt Miatyánk történetében mesélésről mesélésre egyre nagyobbra a veszély, s a kis egérhős magának tulajdonított szerepe. Mivel nem akarta ifjonti lelkesedését letörni, a templom kicsiny egerének bölcs édesapja csupán egy cseles kérdést tett fel Miatyánknak:

- Ezek szerint karriert váltasz, és belépsz hozzánk az egérrendészetbe? Elkelnének az ilyen szuperhősök, mint te, hiszen látod, hogy mi sem tudunk egyszerre mindenhol jelen lenni, ahol szükség lenne ránk.

Miatyánk szava hirtelen elakadt. Míg testvérei áhítatosan hallgatva, csillogó gombszemeikkel rá figyelve kíváncsian várták válaszát, az egérke visszatért a jelenbe. Rájött, hogy a kaland ellenére nem hiába választotta őt a nagyapja a templom egerének, annak őrzőjének.

- Maradjon mindenki a maga mesterségénél! - sóhajtott egy nagyot, majd így folytatta:

- Igaz, hogy máskor is megvédeném a templomot a hasonszőrű betolakodóktól, de az én feladatom itt egészen más: a legapróbb dolgok megbecsülése, s az egérgondnoki feladatok maradéktalan ellátása.

Szülei, s a rokonlátogatásból nemrég hazatért nagyapja, Cincapó (aki szintén hallott már unokája aznapi hőstettéről) büszkén néztek össze Miatyánk feje fölött:

- Bizony, bizony, nem véletlenül lett ő a kis templom hűséges egere énutánam...

Az egérszülők meghatottan, egyetértően bólogattak nagyapja szavaira.

Miatyánk egyet azonban nem bírt megállni: gondolatban újra meg újra átélte és kiszínezte az eseményeket. Néhány nap múlva már határozottan úgy emlékezett, hogy hatalmas, szörnyű dinoszauruszok, T-rexek támadták meg kedves lakóhelyét, melyeket ő, mint szuperegér, gyönyörű, fényes ruhában, lézerkarddal a kezében kergetett vissza a csatornanyílás alatti időlyukba a többi háziállat segítségével. De ezt már senkinek sem merte elmesélni, csak titokban elővette a gyermekistentisztelet után elhagyott, földre pottyant színesceruzák összegyűjtött maradékait, s élénk színű, vidám képregényben rajzolta meg a „Supermouse” kalandjait...

EGÉRMENNYORSZÁG

Miatyánk álmodozva hallgatta a karzatról a vasárnapi istentiszteletet. Nem is vette észre, hogy már annyira megszokta az új „munkahelyét”, hogy éppen úgy viselkedett ott, mint azok az emberek, akik vasárnapról vasárnapra hozzá hasonlóan Isten házában keresték az örömöt, lelki békét, vigasztalást, vagy éppen bátorítást. Annyi különbséggel persze, hogy neki nem csak lelkiekben, hanem szó szerint is táplálékot jelentett a templomi szertartás, hiszen utána mindig összeszedte a nem kevés morzsát, maradékot, amit a hívek felejtettek ott, vagy szórtak el, többnyire véletlenül.

Szóval, kezdett úgy viselkedni, mint a templomba járók többsége. Bár még mindig nagyon szerette a kántor orgonajátékát, hozzászokott, s tudta, mikor játszik bevonuló, vagy kivonuló darabot, s mikor vezeti a gyülekezet közös éneklését. Ismerte a lelkipásztorokat, s azt is észrevette, ha más, meghívott vendég szolgált. Nagyjából az odajáró állandó gyülekezeti tagokat is számon tartotta, hiszen felülről, az orgona melletti karzat résein kikukucskálva szokta nézegetni őket, sőt: azt is látta, mikor mit vesznek ki a zsebükből, táskájukból, s milyen maradékokért érdemes istentisztelet után gyűjtőútra indulni.

Persze, mindeközben arra is figyelt, hogy miről szól a prédikáció, de ifjonc egérke lévén olykor el-elkalandozott a figyelme. Ha különlegesen sütött be a napfény a hosszúkás, osztott ablakszemeken, vagy ha egy kisgyerek lába kalimpált, de néha egy-egy mondaton is elábrándozott, ha az olyan érdekes volt, hogy felkapta rá apró egérfejét.

Így járt ezen a vasárnapon is. Arra már nem igen emlékezett, hogy hogyan is kezdődött az igehirdetés, csak egy szó fészkelte be magát gondolatai közé: mennyország. Azt sejtette, hogy az egereknek kissé mást jelenthet, mint az embereknek, így ahelyett, hogy tovább figyelt volna, megpróbálta elképzelni a sajátját.

- Vajon az egereknek van külön mennyországuk, vagy ott is osztozkodniuk kell rajta más állatokkal és az emberekkel? Lesznek-e ott ragadozók, vagy gonosz csatornapatkányok? - Ezt nem tartotta valószínűnek. - Ott is gyűjtögetni kell majd az élelmet, vagy az ölébe pottyan a sajtfáról az érett sajtgyümölcs, s a csobogó tejpatakból addig lefetyelhet, míg csak kedve tartja?

Ábrándozásából az orgona hangja zökkentette vissza a valóságba. A záróének után a templom teljes népe a kivonulásra készült, amit Miatyánk ma a szokottnál is türelmetlenebbül várt. Mindig az lett ugyanis, ha nem talált választ azonnal fontos kérdéseire, melyekkel első nekifutásból kedves és bölcs nagyapjához sietett. Ma is így történt.

Kedves kántor barátjára ügyet sem vetve, a morzsákat is csupán hevenyészve szedte össze, s apró egérlábait kapkodva sietett vissza a paplak alatti kis odúba, ahol Cincapó egy műanyag vizespalackból mesterien átalakított hintaszékben csutkapipáját rágcsálva békésen ringatózott.

- Cincapó, Cincapó! - rontott be izgatott kiáltással az egérlyukba, s rémítette meg félálomban szendergő nagyapját.

- Na, mi történt a templomban, hogy így rám ijesztettél? Csak nem takarították fel előled a napi eleséget? - kérdezte a kisöreg, aki a régi, ínséges időkre emlékezve semmi más bajt nem tudott elképzelni a világon, mint az üres, kihalt és morzsamentes templomot.

- Jaj, dehogy, Nagyapó! - válaszolta kissé csillapodva unokája, csak egy fontos kérdés jár a fejemben, amit te biztosan meg tudsz válaszolni nekem! - váltott hízelkedőbb hangnemre kedvenc unokája.

- Halljuk hát! Ha már így berontottál vele, valóban fontos kérdés lehet. - Kacsintott ki pipája mögül Cincapó, s hogy jobban tudjon unokájára figyelni, még a hintaszék ringatózását is megállította.

- A mai istentiszteleten a mennyországról szólt a prédikáció. Figyeltem egy darabig, de azt hiszem, az egereké más lehet, mint az embereké, ezért úgy gondoltam, inkább téged kérdezlek meg erről, Nagyapó. Milyen az egerek mennyországa?

- Drága kis unokám! - kezdett a válaszba némi gondolkodás után az öreg egérke. - Nem hiába lakunk mi itt a templom közelében, bizony olyan dolgokról is tudomást szerzünk, amiről más, földi halandó rágcsálónak még csak sejtelme sem lehet. Én is hallottam már hosszú egéréletem során hírét a mennyországnak. Sok lelkész beszélt már erről a templomban, de még a gyülekezeti házban, a bibliaórákra bekukucskálva is hallottam, hogy az embereket is nagyon foglalkoztatja ez a téma. Hogy miért? Talán azért, amiért téged is: tudjuk, hogy minden élőlénynek, akár egér, akár macska, de még ha ember is, egyszer véget ér a földi élete.

- Azt is gyakran hallottam az emberektől, hogy utána az a bizonyos mennyország, vagy a pokol várja őket aszerint, hogy jól, vagy gonoszul viselkedtek életük során.

- Akkor a csatornapatkányok, akik a múltkor rabolni jöttek, vagy az egyéb garázdálkodó macskák, vagy egerek is megkapják a fizetségüket még akkor is, ha apáék nem tudják elkapni és dutyiba vetni őket? - kérdezte az éles eszű és logikusan gondolkodó kisegér.

- Az embereknél biztosan így van, mert azt magam hallottam, hogy ők szabad akaratukból dönthetnek a jó és a gonosz között.

- Rólunk viszont nem mondtak ilyesfélét még a tanult, bölcs emberek sem. Csupán annyi információmorzsát sikerült összeszedegetnem a kérdésről, hogy szerintük, mivel Isten teremtette meg az egész világot, és mindent, ami benne van, Ő gondoskodik is minden teremtményéről, vagyis rólunk is. Az ő akaratából jut nekünk morzsa a hívők asztaláról, vagy a boltok polcairól.

- Mivel sokat láttam és tapasztaltam már, én elhiszem, amit az emberek mondanak Róla. S azt is komolyan hiszem, kis unokám, hogy ha életünkben így figyel ránk, akkor azután is van velünk valami terve, ha már befejezzük földi pályafutásunkat.

- És az hogy történik? - faggatta tovább a nehéz kérdésről unokája a bölcs Nagyapót. - Az már nekem is feltűnt, hogy Nagyanyót, vagy más egérrokont nem láttunk már egy ideje. Ők is

meghaltak, s vajon a mennyországban vannak azóta? Miért nem tudunk róluk? Miért nem látjuk őket?

Cincapó erősen vakargatni kezdte szürke egérfeje búbját ezekre a nehéz kérdésekre. Kis hümmögés és krákogás után azonban mégis megpróbált válaszolni:

- Azt bizonyára te is tudod, ha mástól nem, hát édesapádtól, hogy sok ragadozó él a környezetünkben, akik bizony gyakran megtizedelik a békés rágcsálók népségét. Ez ellen még az egérrendészetben dolgozók sem tehetnek gyakran semmit sem. Persze olyan egérkék is akadnak, akik hozzám hasonlóan tisztes kort megélnek, s csak az öregség előrehaladtával gyengülnek el annyira, hogy egyszer csak nem ébrednek fel többé a vackukon.

- Az emberek, ha elveszítik a szeretteiket, akkor temetést rendeznek nekik, s azon búcsúznak el tőlük. Többnyire azt gondolják, hogy ilyenkor csak a test hal meg, de a lélek, amely a testben él, csupán eltávozik, s az juthat be a mennyországba.

- Jómagam egy istentiszteleten azt hallottam, hogy élt a földön egyszer egy különleges ember. Ez az ember tulajdonképpen maga az Isten volt, aki azért jött le a földre emberi alakban, hogy a többiek megértsék, mit akar nekik üzenni az ő országáról. Elmondta nekik, hogy a halál után valóban nem ér véget az életük, hanem a mennyországban folytatódhat, ha hisznek benne. Új testet is kapnak akkor, ami nem öregszik, betegség és baleset sem fenyegeti őket többé, s éhezniük sem kell, mert mindig lesz minden bőségesen ebben az új országban.

- Jaj, de jó, hiszen én is éppen így képzeltem! - lelkesedett Miatyánk Cincapót hallgatva, s közben eszébe jutott korábbi ábrándozása az örökké folyó tejpatakról és a sajtgyümölcsöt érlelő csodafákról. - De vajon miért van pokol? Létezik, hogy valaki nem hiszi el, hogy Isten ilyen csodálatos országot készített az embereknek?

- Bizony, kis unokám, a gonosz kísértő már az első teremtett emberpárt rávette arra, hogy ne higgyenek Istennek, s azok bizony rosszul döntöttek. Ma is sokan vannak, akik nem hallják meg a földre jött Isten szavát, s csak azt teszik, ami nekik jó, közben nem veszik észre, hogy bántanak vele másokat.

- De hiszen én sem mindig viselkedem tökéletesen…- motyogta elgondolkozva inkább magának, mintsem nagyapjának Miatyánk. Akkor én is könnyen a pokolra kerülhetek?

- Az embereknél erre egyetlen megoldás született. Szó szerint, hiszen pici gyermekként azért született a földre Jézus, Isten fia, hogy ha majd felnő, az emberek megértsék a szavát, ami nem más, mint Isten üzenete. Isten azt üzente vele, hogy nagyon szereti az összes embert, s azt kéri, hogy ők is szeressék egymást. De ezt bizonyára látod, hogy nem is olyan egyszerű betartani.

- Bizony, még a templom környékén, vagy a közeli házakban is gyakran látom, hogy nincs mindig békesség az emberek között. Gyakran kiabálnak, veszekednek egymással, vagy ők is rabolnak, fosztogatnak, mint múltkor nálunk a patkányok akartak.

- Igen, valóban jól megfigyelted. S az ilyen veszekedő, vitatkozó emberek, ahelyett, hogy bocsánatot kérnének és megbékélnének egymással, inkább azt bántják, aki nem is bántotta őket.

Ezt tették Jézussal is, aki inkább meghalt miattuk és értük, csak hogy elhiggyék: Isten annyira szereti őket, hogy még azt a büntetést is átvállalta tőlük, amit egymás gonoszsága miatt nagyon is megérdemelnének.

- De ha ez így van, akkor miért nem tudja és hiszi el minden ember? Pedig így olyan egyszerű lenne az egész, már látom: bocsánatot kérni Istentől és egymástól, figyelni Isten szavára - például a templomokban-, s akkor máris nagyobb békesség lenne az emberek között.

- Jól látod, kis okoskám, - simogatta meg unokája töprengő fejét Cincapó - de a kísértő láthatatlanul ma is arra törekszik, hogy az emberek ne kövessék Isten szavát. Aki viszont hisz Istennek, azt Ő segíti minden nap abban. hogy már itt a földön szeretetben éljen, s ezt és még jóval többet ígéri neki a halála után, abban a bizonyos mennyországban.

- Hú… ez nem is olyan egyszerű, mint ábrándozni a hatalmas tejfölös csuprokról és a szabadon termő óriási sajtkorongokról! - rázta meg kissé zavartan buksiját Miatyánk. - Azt hiszem, ezen még rágódnom kell egy darabig…

- Gondolkozz csak rajta nyugodtan- válaszolta kedves mosollyal nagyapja, aki már sejtette, hogy az emberek mennyországának kérdése azért félig-meddig választ ad majd a kisegérnek az egerek mennyországával kapcsolatos kíváncsiságára is.

Néhány nap múlva, egy ragyogó délutánon Cincapó nagy fújtatások közepette felmászott régi őrhelyére, a templom karzatára, ahol most Miatyánk ücsörgött a padló rései között, saját gondolataiba merülve.

- Ráérsz-e most Miatyánk? Eljönnél-e velem egy különleges helyre kirándulni? - ébresztette fel ábrándozásából Nagyapó a templom kis egerét.

- Persze, ma úgysem jön ide senki, én is csak azért jöttem fel, hogy gondolkodjam egy kicsit az egérélet nagy kérdéseiről.

- Gondoltam, hogy hozzám hasonlóan te is szereted magadban forgatni ezeket, de most éppen egy olyan helyre viszlek, ami talán segít ebben egy kicsit.

Először gyalogoltak egy sort a templom hosszú utcáján, majd egy trolibuszmegállóban csöndben fölkapaszkodtak egy idős hölgy gurulós bevásárlótáskájának oldalzsebébe, aki nem sokkal ezután fel is szállt velük az érkező járműre. Néhány perc közös utazás után kiugrottak rejtekhelyükről, és a következő megállónál Cincapó magabiztosan ugrott le apró lábaival a megálló aszfaltjára. Miatyánk hűségesen követte.

- Hová is igyekszünk tulajdonképpen? - bukott ki belőle szokásos kíváncsisága, mert jó néhány helyen járt már valamelyik családtagja kíséretében, de a mostani teljesen ismeretlen volt előtte.

Átjutva egy végtelenül hosszúnak tűnő kerítés rései között egy igen különleges parkba jutottak nagyapjával, ahol megálltak, hogy egy orgonabokor árnyékában biztonságban kifújhassák magukat.

- Rokonlátogatóba jöttünk. - közölte szűkszavúan Cincapó, amivel persze csak még jobban felpiszkálta Miatyánk kíváncsiságát.

- És mi ez a hely? - kérdezte unokája, mert azt látta, hogy nem is park, mint azt a város többi részén már látta, de nem is erdő, mint amiben már jártak piknikezni a kis egércsaláddal, hanem a kettőnek valami furcsa keveréke.

A távolban egy hatalmas épület sejlett, előtte tó volt kialakítva, melybe egy furcsa gyermekszobrocska kezéből, egy kancsóból víz csordogált vékonyan. Körös-körül azonban, a fák között sokkal érdekesebb látvány fogadta az egérkéket: hozzájuk képest hatalmas, az emberek házaihoz képest azonban kicsi építmények kőből, fából, vagy betonból. Egy-egy ilyen kis építmény alig volt nagyobb egy-két fekvő emberi alaknál. Az egyik végében állt az építmény, a többi része pedig le volt fedve, mintha betonból egy takarót terítettek volna az egészre.

- Mik ezek, Nagyapó? Olyan, mintha kisebbfajta házikók lennének, de azért gyanús, hogy mégsem azok…- találgatott Miatyánk, miközben Cincapó határozottan az egyik ilyen, márványból készült építmény sarka felé terelte unokáját, ahol a föld és a kő találkozásánál egy kis rés sejlett fel a szemük előtt.

- Az emberek temetőnek nevezik. - válaszolta nagyapja- Ide helyezik el a föld alá a halottjaikat, s ide járnak emlékezni rájuk. Látod? Sok helyen virágok, mécsesek jelzik, hogy az élők szeretettel gondolnak az elhunytaktra, akiknek a neveit az építményekre rá is írják, hogy más rokon, ismerős is könnyen megtalálhassa ezeket az emlékhelyeket.

- Hú, de sok van belőlük, majdnem annyi, mint a házak a városban! - álmélkodott a kisegér, miután végigtekintett a végeláthatatlan sorokban, szigorú rendben álló építményeken.

- Bizony, bizony, az élők városa mellett ezt nevezik gyakran a holtak városának. De nem csak azért jöttünk, hogy kívülről megnézzük. Gyere, a rokonaink már várnak bennünket! - azzal az imént felfedezett résen besurrant a márvány sírkő lapja alá. Miatyánk követte, bár kissé megijedt attól, hogy mi várhat rá a holtak városában egy sírkő fedele alatt.

Ahogyan szeme a kinti napfény után hozzászokott a félhomályhoz, kissé megnyugodott, mert a holtak csontjai helyett csupán egy kisebb üreget találtak, melyből több folyosó is nyílt szerteszét.

- Az elhunytak sokkal lentebb vannak, és igazán nem kell tőlük félni, mert ők már nem okoznak semmi galibát- válaszolt a kisegér ki nem mondott kérdésére nagyapja, aki valószínűleg olvasni tudott unokája riadt tekintetéből. - Az ő lelkük már Istennél van, remélhetően, akitől már az új testet is megkapták. A földön már nincs dolguk többé. - folytatta Cincapó, s ezzel lassan megnyugtatta még mindig riadtnak tűnő kis kedvencét. - Gyere, csak, no, inkább bemutatlak a néhai testvérem családjának, akik itt laknak, ebben a kellemes kis fészekben.

Miatyánk igazán elképedt. Néhány nappal ezelőttig azt sem tudta igazán, hogy mi a különbség élet és halál között, azt meg pláne nem, hogy az emberek „lakta” temetőben rokonokkal találkozhat.

Nagyapja testvére már nem élt -idős korában, békében hunyt el-, de családtagjai, azaz Miatyánk másod-unokatestvérei tovább csinosítgatták a tőle örökül kapott kis egérlakást a márvány fedőlap alatti homoküregben.

Milyen különleges volt ez a kis hajlék! Mennyivel másabb, mint Miatyánkék lakása a paplak pincéjében!

A berendezés főleg olyan bútorokból állt, amit a környéken, azaz a temetőben tudtak összegyűjteni az itt lakó kicsiny rágcsálók. Tobozokból, fenyőgallyakból és más örökzöld növényekből készültek a bútorok, melyeket a sírokról már lecserélt, de még jó állapotú koszorúk selyemszalagjaival borítottak be. Mindenhol kicsiny gyertyák és mécsesek szolgáltatták a világosságot, természetesen ezt is az emberek után gyűjtögették össze a leleményes egérrokonok.

A kölcsönös bemutatkozás utáni jó hangulatú beszélgetésből az is kiderült, hogy bár kissé szűkösebben, de itt is meg lehet élni egy elszánt egérfamíliának. A rengeteg fa és bokor termése ugyan nem túl változatos, mégis elegendő élelmet biztosított számukra, s olykor, csemegeként azért itt is elszórtak ezt-azt a látogatók, vagy azok gyermekei, melyekből az egércsalád megbecsült, különleges lakomákhoz juthatott.

Miatyánk érdeklődésére azt is elmondták, hogy semmi pénzért nem cserélnének a belváros zsúfolt, veszélyektől hemzsegő életével. Itt minden békés és nyugodt. Gyönyörűek a virággal beültetett, vagy koszorúval díszített sírok, a védett erdő fáiról, bokrairól pedig gyakran köszöntik őket az itt lakó rigók és mókusok, akikkel szintén békességben megférnek, s osztozkodnak a természet nyújtotta táplálékon.

A temető emberlátogatói is általában csöndesek, tisztelettudók.

Miatyánk nem gondolta volna, hogy tetszeni fog neki ez a különös hely, de azt már az első látogatásuk után is érezte, hogy jönni fog még ide. Nem csak a rokonok kedvessége vonzotta, de a hely „szelleme” is, itt ugyanis órák hosszáig képes volt elgondolkodni arról, milyen is lehet az egerek és az emberek halál utáni élete.

Néhány hét múlva, amikor már magában is meg merte tenni az utat nemrég megismert rokonaihoz, újra meglátogatta őket. Finom, fenyőmagokból álló egészséges ebédjük és egy jó beszélgetés után Miatyánk hazafelé vette az irányt. Nem igazán óvatoskodott, mert a temetőben aztán éppen nem volt sok lehetséges ellensége.

Így, kilépve a márvány sírkő sarka alatti résen, először nem is vette észre, hogy valaki éppen ott áll, egy lépésre tőle.

Riadtan hőkölt hátra, amint meglátott egy pár finom bőrből készült női cipőt, amely felfelé tekintve lábakban, hosszú szoknyában, majd egy teljes, őszülő hajú, kedves arcú hölgyben folytatódott.

A kisegér rögtön megnyugodott, mert első pillantásra látta, hogy a hölgy nem miatta van itt. Arcán a bánat, az emlékezés, a remény és a szeretet különös, lágy vonásai keveredtek, miközben tekintete a sírkőbe vésett neveket, számokat és jeleket simogatta.

- Vajon kire emlékezhet? - jutott eszébe nagyapja, aki elmesélte neki, hogy miért is hozták létre és látogatják az emberek a temetőkerteket. - Talán a szülei, nagyszülei nyugszanak itt? Vagy más rokonok? Vajon tudja-e, hogy ezek az egykor élt ismerősök most hol vannak? Vajon hallott-e már Jézusról és a mennyországról, amit Isten készített a földi élet után az őt szeretőknek?

S mintha a kedves, szomorú hölgy megérezte volna a feléje sugárzó kérdéseket, lassan a sírkő sarka felé fordította a fejét, s tekintete összeakadt az egérke két ragyogó, fekete gombszemével.

Miatyánk nem tudhatta, hogy ez a hölgy máskor fejvesztve menekült volna az ő látványától, sőt, minden egyéb rágcsáló, vagy rút csúszómászó elől, most azonban a kis egérke pillantása érdekes módon inkább megvidámította:

- Lám, itt a temetőben is mennyi élet rejtőzik! - S nyomban ezután észrevette a daloló rigókat, a fürge mókusokat, sőt, még az apró, szorgos hangyákat is, amint végzik a rájuk bízott feladatokat. Arca kisimult, bánat helyett nyugodt derű telepedett a lelkére.

Miatyánk pedig nagyot szippantva a friss, erdei levegőből, lassan visszabújt a rejtekébe. Megvárta, hogy az ember-látogató elmenjen, majd derűs lélekkel, egy egérdalocskát cincogva ő is hazafelé vette az irányt.

VENDÉGFOGADÁS

- Levééél, levééél, levél jött kedves Cincerné asszonyságnak! - kiabált, azaz cincogott be teljes hangerővel a kertkapun kívülről Levélrágó, az egérpostás a paplak alatti egértanya háziasszonyának.

Ilyenkor érdemes volt valakinek a családból észveszejtő sebességgel kiszaladni és átvenni a küldeményeket, hiszen a becsületes, ám kissé falánk kézbesítő unalmában, ha nem jöttek mihamarabb átvenni tőle, elkezdte azoknak a csücskét, vagy szélét rágcsálni. Így gyakran megesett, hogy a falevélre, háncsra, vagy egyéb növényi részre rótt üzeneteket csak félig, vagy még addig sem kapták meg a címzettek, s találgathatták azok eredeti, teljes tartalmát.

Levélrágó ilyenkor mindig bűnbánó arccal, lesunyt szemmel adta át a megvámolt pakkokat, vagy borítékokat, de mivel postás munkájáért egyéb juttatást nem kapott, úgy érezte, jogos a rá eső fizetséget természetben magához vennie.

A Cincernének ma érkezett levelet ez a veszély egyáltalán nem fenyegette, hiszen legkisebb fia, Miatyánk már pattant is fel a kazán melletti kedvenc zugából és villámsebesen a postás egérke orra előtt termett. Futás közben felkapott az ebédlőasztalról egy kis darabkát a nagylyukú sajtból, melyet Sajtocska bátyja jóvoltából kapott az egércsalád a tejcsarnokból, ahol az idősebb egérfiú dolgozott, és a kedves Cincerné még kedvesebb és szép egérleánykájának udvarolt.

A postás szeme felcsillant a kisegér láttán. Na nem, mintha szívbéli jó barátok lettek volna Miatyánkkal, de már látta kezében közeledni a sajtdarabot, melynek illata hamarabb kúszott be apró egérorrába, mielőtt a kisegér lefékezett volna előtte. A küldemény átadása hamar megtörtént, s jól megérdemelt jutalmával a postás már tovább is állt, míg a templom kicsiny egere elgondolkodva forgatta a kissé már száradni kezdő, zöldesbarna hárslevelet, melyen a feladóként szereplő név ismeretlenül csengett számára.

Bevitte inkább mielőbb édesanyjához, hogy megtudja tőle, ki lehet a titokzatos levélíró, s milyen üzenetet rágott levélbe az ő családjuknak.

- Óóóó! Ez az én rosszcsont bátyám! Nem gondoltam, hogy valaha is levelet kapok tőle azok után, hogy fiatalkorunkban, nagy kalandokat keresve dérrel-dúrral elhagyta a családunkat. Kevés volt neki a környék és a templom, meg amit az nyújtani tudott. Ő többre vágyott, s ezt közölte is a szüleinkkel. Nagyapád próbálta szelíd szóval marasztalni, de őt már addigra a szomszéd kultúrház pincéjében lakó barátai elkábították a belvárosi egérlét mézes-mázos ígéreteivel. El is költöztek a környékről, mondván: „A városközpont nem ilyen csöndes, ájtatos és unalmas. Ott mindig pezseg az élet, rengeteg az ember és utánuk persze rengeteg maradék, morzsa és finomabbnál finomabb ételek várnak, amikért meg sem kell dolgoznunk. A lábunk előtt hever majd minden, a sült sajt is csak simán a szánkba repül. Nem beszélve az izgalmas kalandokról, az éjszakai zenés-táncos programokról…”

- Mit akarhat most hirtelen, hogy eszébe jutottunk? – kérdezte anyjától Miatyánk, miközben kíváncsian nézte annak kezében a sűrű, egérfogakkal telerágcsált levélüzenetet.

- Azt írja, hogy időközben családot alapított egy híres egérmulató tulajdonosának a lányával, s az első alom egérke, akik nagyjából veletek egy idősek, már igencsak a fejükre nőttek. Szó szerint is, meg nem is. Mert a kamasz egérkékkel nem nagyon bírnak a szülők, egész nap csak henyélnek, vagy dőzsölnek az ételmaradékok halmain, s közben pedig igen elszemtelenedtek. Most bezzeg eszébe jutott az öreg apja, meg mi, itt, a templomban!

- Azt is írja, elküldené a nyári szünetben a gyerekeit hozzánk egy kicsit, hátha a vidékies környezet, no meg a templom közelsége jó hatással lennének a lump fiatalokra. Na, már csak ez hiányzik! Mit fog szólni apád, ha hazajön? Van neki elég dolga az egérrendészetben, még itthon is bajlódjon a más gyerekeivel!

- De Anyuciii! – vette elő legbehízelgőbb modorát a kis egérifjonc- én olyan kíváncsi vagyok a belvárosi unokatestvéreimre! A temetőben is kedves rokonok laknak, de ezek az egérkék bizonyára sok izgalmas dolgot tudnának mesélni a városközpont egéréletéről. Cserébe mi pedig befognánk őket mindenféle munkába, amiket mi végzünk. Hidd el, valóban jó hatással lenne rájuk, ha néhány hetet egy ilyen szorgos, kedves gazdasszony házában tölthetnének, mint amilyen te vagy!

Cincerné erről nem volt olyan nagyon meggyőződve, sőt, félt, hogy egyszerűen, tiszteltudóan nevelt dolgos gyermekeit könnyen megfertőzhetik a léha élethez szokott belvárosi rokonok. Nem szerette volna, ha azok majd, testvéréhez hasonlóan elcsábítják gyermekeit, de ezt már nem kötötte Miatyánk gomborrára. Inkább így válaszolt:

- Megvárjuk, hogy apád és Bajuszka hazajöjjenek az esti őrjáratról. Majd megbeszélem velük is a kérdést, s azután együtt dönt róla a családi kupaktanács Nagyapóval az élen.

Ez az ígéret máris elég volt a kisegérnek, mert bízott nagyapja jó szívében, aki inkább lehetőségnek, mint veszélynek tarthatta a rokon gyerekek érkezését, akik ráadásul Cincapónak ugyanúgy az unokái voltak, mint Miatyánk és testvérei.

Miatyánk izgatottan várta a megígért tanácskozást. Este, mire apja és bátyja hazaérkeztek az egész napi, fárasztó őrjáratozásból, terített asztal várta az egész családot. Megszokott volt, hogy együtt ülik körbe a vacsoraasztalt, de most azért valami feszültséggel telt várakozás illata keveredett a sajtokéval. Vacsora közben Cincanyu elmesélte a bátyjától kapott levél tartalmát, mire az étkezés végeztével már minden egérgyerek úgy ficergett-mocorgott izgatottságában az asztal körüli székeken, mint a hosszú ideig érlelt sajtban a jól feltáplált sajtkukacok.

Ők természetesen Miatyánkkal együtt azt szerették volna, hogy az egyébként nem túl izgalmasnak ígérkező nyarat pezsdítsék csak fel a belvárosi rokonegerek. Míg azonban anyjuk ennek a nehézségeit és veszélyeit ecsetelte, Miatyánk máris észrevette, hogy apja és nagyapja huncut pillantásokat váltanak egymással, miközben megfontoltságot és bölcsességet sugározva igyekeztek a bajuszukat simogatni.

Cincanyu vésztjósló, borúlátó fejtegetése után a Cincőrmester meg sem szólalt, csupán tekintete villanásával kérte meg Cincapót, hogy döntse el a kérdést.

- Abban tökéletesen igazad van, kislányom, - kezdte kedveskedve az okos kisöreg, hogy nem kis feladat és felelősség befogadni rég látott fiam gyermekeit. Ugyanakkor – pödört egyet bajszán, mely azonnal visszaugrott egyenes állapotába – lehetőséget is látok a dologban…- hallgatott el kissé, majd folytatta, mert látta, hogy ezt Cincanyunak bővebben kell kifejtenie.

- Tudod, hogy gyakran halljuk a paplakból is, ahogyan az ott lakók egymás között mondják: „Nem elég csak jónak lenni, annak is kell látszani." Mi itt, a templom védett zugaiban olyan sok jót kaptunk és tapasztaltunk az emberek részéről, hogy zsugorinak érezném magunkat, ha ezt mind megtartanánk. Mi lenne, ha továbbadnánk és segítenénk ezzel a család távolabb élő tagjainak is? Nem biztos, hogy mi, vagyis a templom egerei vagyunk a legszegényebb rágcsálók a földön. Szerintem vannak, akik akkor is szegényebbek, ha sokkal többet tudnak a tejbe aprítani a komfortos, kényelmes belvárosi egérodúikban. Mutassuk meg a testvéredéknek, hogy szeretettel fogadjuk akár a neveletlen, elkényeztetett csemetéiket is!

Cincőrmester elégedetten hümmögött, az egérgyerekek pedig izgatottan bólogattak a gyönyörű és nemes szándék hallatán, bár többségük fejében inkább máris az járt, mennyi-mennyi érdekességet hallanak majd eddig nem ismert uncsitesóiktól. Az egérleánykák máris divatötletekről álmodoztak, melyeket a rokon lányegérkéktől leshetnek el, a fiúk pedig alig várták, hogy a belváros híres-hírhedt éjszakai egéréletébe nyerjenek betekintést a rokonfiúk elbeszélései által. Sőt! Mi lenne, ha a vendégifjak felpörgetnék itt is a környék kissé unalmas éjszakai életét? Bizonyára van benne tapasztalatuk, ha már anyjuk ennyire ellenzi a jelenlétüket.

Kifelé mégis ártatlan arcukat mutatták, várva a szülői döntést. Apjuknak meg sem kellett szólalnia, hiszen Cincapó tökéletesen felépített érvrendszerével szemben Cincanyu hamar beadta a derekát:

- Hát legyen, - sóhajtott nagyot – de mindenkitől elvárom, hogy a legjobbat hozza ki magából, amíg itt lesznek a vendégeink.

- Persze, úgy lesz, bízhatsz bennünk… - szóltak kórusban az ígéretek, mert akkor még senki sem gondolta, hogy nem is lesz ez a nyári szünet olyan egyszerű menet…

Kezdjük mindjárt a megérkezéssel.

A rokonegerek nem akármivel érkeztek. Egy gyönyörű, tágas, kényelmes kombi autó csomagtartójába lopakodtak fel, mert kiszimatolták, hogy a városháza egyik elöljárója éppen látogatást készül tenni a rokonok lakása fölött élő lelkészcsaládnál. Több bőröndnyi, azaz doboznyi holmit és kacatot készítettek össze maguknak a gyerekek a nyaraláshoz, hiszen – sohasem lehet tudni, milyen szegények is a templomban élő egerek. Megérkezéskor köszönés helyett máris ugrasztották unokatestvéreiket, hogy szedjék ki helyettük az autó hátsó részéből a főleg lomokkal teli csomagokat.

A kis templomlakók értetlen képpel bámulták jól megtermett, vagyis inkább kövér vendégeiket, mert azok csak kényelmesen ácsorogva várták, hogy becipeljék helyettük a kazánházba az értelmetlen pakkokat. Ettől függetlenül, miután mindent behordtak, kedvesen mosolyogva fordultak a frissen érkezett csapathoz:

- Isten hozott benneteket! – köszöntötte őket mindnyájuk nevében nyájasan Cincanyu, mivel Cincőrmester munkája miatt nem tudott jelen lenni a fogadásukon.

- Csá! – vakkantotta el magát a legidősebb rokonegér, amivel a többiek is elégedettek lehettek, mert más köszöntés nem hangzott el részükről.

- Na, ez jól kezdődik! – gondolta Cincanyu, mert máris látni vélte, ahogy félelmei napról napra beigazolódnak majd.

Gyermekei azonban nem vették észre anyjuk elfelhősödő tekintetét, hanem naiv jóindulattal félretéve a megérkezés körülményeit, őszinte, nyílt, várakozásteljes mosollyal fordultak belvárosi, sokat tapasztalt rokonaik felé.

- Gyertek, fáradjatok beljebb! – invitálta őket hajlékukba Miatyánk, s büszkén vezette be unokatestvéreit a paplak alatti kazánház sarkában kialakított barátságos kis egérlyukba, melyet a vendégek tiszteletére házias egér módjára alaposan kitakarítottak, sőt, még ki is bővítettek egy helyiséggel, melyet egy új repedés tett lehetővé a falon, hogy ne legyenek szűkösen összezárva a bizonyára városi kényelemhez szokott egerencekkel.

- Pfúj, de undorító! Milyen ócska, avítt! Micsoda kopott bútorzat! – sorjáztak a hálásnak egyáltalán nem nevezhető vélemények az ideiglenes lakóktól, amikor meglátták átmeneti, nyári szállásukat.

Pedig a legjobb berendezéseinket adtuk kölcsön nektek! – reagált csalódottan a templom kicsi egere a népes rokonság fitymáló megjegyzéseire.

- Na, mindegy, apáék is megmondták, hogy ne számítsunk semmi luxusra. Így kell kibírnunk, ahogyan van, ezt a néhány hetet. De legalább kaja lesz rendesen?

- Persze, Anya már terített asztallal vár bennünket – tessékelte át a közös helyiségbe Miatyánk a fintorgó orrú csapatot, ahol a teljes egércsalád a kibővített asztal körül várta őket.

- Nem tűnik túl bőségesnek – húzta el az orrát a legnagyobbik rokon egérke, de azért máris nyúlt az asztal közepére tett nagy tál felé, melyben mindenféle pompás egércsemege kellette magát.

- Khm, hmm… - krákogott figyelmeztetően Cincapó, aki Cincőrmesterrel együtt már szintén hazaért, és az asztal két végéről tartotta szemmel az átmenetileg jócskán kibővült egércsaládot. – először talán adjunk hálát az ételért.

Míg Cincanyuék természetes mozdulattal kulcsolták össze kicsiny egérmancsaikat, a rokongyerekek döbbenten figyeltek.

- Mi ez az egész? Mit csináltok most? – kérdezgették, de már meg is hallották fölöttük, a parókián élő lelkészcsalád vacsoraasztal melletti szavait:

- „Jövel, Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nékünk. Ámen.”

Cincőrmester családja követte a fenti imádság szavait, míg a vendéggyerekek értetlenül forgatták hosszú kis egérfejüket.

- Minden nap imádkoznak, többször is. Most éppen az ételért adnak hálát annak, aki az egész világot megteremtette. Mi is követjük őket, hiszen hálásak lehetünk minden morzsáért, ami általuk az asztalunkra kerül. - magyarázta nagybátyjuk türelmesen.

És ez még csak az első furcsaság volt, amivel Cincerné bátyjának gyermekei rögtön a megérkezésük napján találkoztak. Azt is módfelett különlegesnek találták, hogy a paplak egérkéi csak mértékkel falatoztak, míg ők két pofazacskóra tömték magukba az amúgy igen ízletesen elkészített étkeket, Cincanyó büszkeségét.

Vacsora után a kényelmes fotelekben elterpeszkedve nézték, ahogy a ház kicsiny vendéglátói szó nélkül pakolni és takarítani kezdték a vacsora maradékát, melynek jó részét a lusta, kövér vendégek szanaszét morzsálták a padlón.

Nem vették észre Nagyapó összevont szemöldökét, sem nagynénjük rosszalló pillantását, mígnem Cincőrmester, a ház ura nem állta meg szó nélkül:

- Mivel ma érkeztetek, a gyermekeim takarítottak helyettetek is. De mivel elég hosszú ideig élvezni fogjátok vendégszeretetünket, úgy illik, hogy ti is kivegyétek részeteket a ház körüli közös munkából. Holnaptól mindenki megkapja a beosztását.

A határozott hangra még a vendéglátó gyermekek is felkapták a fejüket, de Cincanyó és Cincapó legalább halványan összekacsintottak:

- Így kell ezt csinálni!

A vendégsereg egyelőre nem vette komolyan a fejük fölött lebegő fenyegetést, hanem vacsora után rávették Miatyánkot és testvéreit, hogy mutassák meg nekik a környéket.

- Itt biztosan nem olyan érdekes, mint ahol ti laktok! - sóhajtott ábrándozva Fincike, Miatyánk kishúga. - A városközpontban bizonyára több a fény, a csillogás, a zene…

- Bizony! - tódította rögvest a legidősebb unokabáty, - ott sohasem unatkozunk. Nálatok mit lehet csinálni késő este, ha szórakozni akartok?

- A templommal szemben van egy művelődési ház. Hétvégenként filmet vetítenek, vagy lakodalmat tartanak odaát, de hétközben is elég sok ember megfordul a falai között. Őket szoktuk megfigyelni a titkos rejtekhelyünkről, a templom kerítésének sarkánál, egy kilazult kődarab alól - kapcsolódott be a magyarázatba Morzsika is.

- A tér másik végében van az ABC, ahol Müzlike dolgozik, de az este mindig kihalt, csendes, miután a dolgozók kulcsra zárják. Aztán itt van még az iskola és az óvoda. Jaj, azok inkább veszélyesek, mint izgalmasak! Az a millió, rohangáló láb, kapkodó kéz és hangzavar! Épeszű egér még éjszaka is kerüli, mert ugye, sohasem lehet tudni…- folytatta hátborzongatóan lelkesen.

- A postát ki ne hagyjuk! - kapcsolódott be a túravezetésbe Farkinca is. - az olyan lehet, mint egy falat mennyország! Az a sok finom boríték, levélpapír, csekk, meg persze az újságok! Csak, sajnos azt hét lakat alatt őrzik. Oda még mi sem tudunk bejutni, pedig gyakran álmodozunk róla!

- Nincs a közelben valami troli-, vagy buszmegálló? - szakította meg az ábrándozást hirtelen az egyik unokahúg.

- Kettő is, de nem értjük, miért érdekel az titeket? Ott többnyire csak veszélyes, taposásra kész lábakkal találkozhattok, s a várható zsákmányért sem igazán éri meg. - válaszolta Bajuszka gyanakodva.

- Te csak azt hiszed! - replikázott harmadik unokaöccse. - Gyerünk, mutassátok meg, hol vannak, a többit bízzátok ránk!

Bajuszka enyhe rossz sejtelemmel, de vendéglátói mivoltát meg nem tagadva vezette a két családból alakult kis egércsapatot a közelebbi buszmegálló felé. Mivel jócskán beesteledett, a városszéli várakozóhely csendes és kietlen volt. Ebben a napszakban már csak elvétve járt erre busz is, utas is.

Míg a templomlakó egérgyerekek tanácstalanul álldogáltak a megállóhelyet jelző tábla tövében, sokat tapasztalt rokonaik célba vették a megállóhely szélén dülöngélő szemeteskukát. Volt, aki felfutott a tartóoszlopán, s belekukkantott, míg mások a környékéről kezdtek gyűjtögetni valami förtelmes szagú, bűzlő rudacskákat. Kis idő elteltével befejezték akciójukat, s a még mindig tanácstalanul téblábolókhoz fordulva így szóltak:

- Na, most akkor egy olyan helyet mutassatok még, ahol senki sem lephet meg bennünket! Ott mesélhetünk nektek arról, hogy mivel mulatják az időt az igazi, nagyvárosi egerek!

Mivel kíváncsiságuk erősebbnek bizonyult fokozódó balsejtelmüknél, még azt a titkos helyet is megmutatták rokonaiknak, amit csak a testvérek ismertek, s szoktak használni kupaktanács céljából. Ez egy romos, aprócska bódé volt az ABC és a kultúrház között, ami valamikor kis virágüzletként működött. Mióta a tulajdonosa nyugdíjba ment és bezárta, azóta befutotta a borostyán és a lonc, össze is roskadtak kissé a bádoglemezek, s úgy nézett ki messziről, mint egy véletlenül idekeveredett örökzöld, illatos dombocska. Alatta szellős, tágas klubhelyiséget alakítottak ki az egértestvérek, ahol különösen nyáron, jó időben gyakran összegyűltek beszélgetni.

A belvárosi rokongyerekek elégedetten vették szemügyre a céljaiknak pontosan megfelelő, jól szellőző helyiséget:

- Gyertek csak, érezzétek magatokat otthon! - vetették oda a paplak egérkéinek, s máris elkezdték kiszórni a helyiség közepére a buszmegállóban gyűjtött cigarettacsikkeket. - Vegyetek ti is! Igazi rágcsálócsemege! Otthon minden nap rengeteget gyűjtünk össze, s míg a fejünk felett szól a diszkózene, mi a szórakozóhelyek alatti alagutakban szintén nagyon jól szórakozunk.

- Igen, és mit csináltok? - győzte le végül a kíváncsiság az ellenérzést, s a szelíd, templomi egerek körbeültek a mesélőkkel, akik egymás szájából vették ki a szót, s adták tovább nekik.

- Hallgatjuk az emberek divatos zenéit, ismerkedünk idegen egerekkel, táncolunk, mulatunk, eszünk, iszunk, dőzsölünk, mert csak úgy hullajtják maguk után az emberek a sok ételmaradékot! A végén éppen ilyen csikkeket rágcsálunk.

- Pfúj, ez undorító! - borzadt el Miatyánk, ahogy megkóstolta a papírfecniből kicsorgó dohánydarabkákat. - Nem tudom, mit élveznek rajta az emberek, vagy akár ti is!

- Nem vagy valami menő! - gúnyolta ki legidősebb unokabátyja, mire mindenki hangos kacagásban tört ki.

A többiek, csak hogy maradinak ne tartsák őket a városi ficsúrok, úgy tettek, mintha élveznék a dohány ízét, s úgy beszélgettek a belvárosi éjszakai életről, mintha már ők is oda tartoznának.

- És hogy bírtok reggel felkelni? Mikor mentek dolgozni? És hova? Boltba, piacra, esetleg van-e ott is templom, mint mifelénk? - érdeklődött tovább Miatyánk, mert szerfölött érdekelte, hogy mennyivel lehet jobb az a lump élet, mint az ő szerény, külvárosi hétköznapjaik.

- Dolgozni???- Ezt a szót mi nem ismerjük! - kérte ki felháborodottan az unokatestvérek nevében a legkisebbik. - Reggel amúgy sem bírnánk felkelni, mire pedig előkecmergünk a vackunkból, már készen vár bennünket az ebéd. Utána szunyálunk vacsoráig, s azután kezdődhet újból az éjszakai élet.

- Ti nem is segítetek otthon, a házimunkában? - hőköltek hátra most már többen is a szelíd kisegerek közül.

- Minek azt? Anyáék azért vannak, hogy mindennel ellássanak bennünket.

Bár álmaikban a kisegerek valami ilyesmire vágyakoztak, amit most hallottak, az egyre inkább elgondolkodtatta őket.

- És a szüleitek ezt szó nélkül hagyják? - kérdezte meg gyanakodva Bajuszka.

- Mi mást tehetnének? Többen vagyunk, mint ők, nagyobb a hangunk, de lassan már erőfölényben is leszünk.

Nem vették észre, hogy Bajuszka és testvérei szájából erre a szavakra lassan kifordult az összes addig rágcsált, büdös dohány. El is húzódtak mellőlük, mert egyre jobban kezdték érezni, hogy ezzel a csapattal valami nagyon nem stimmel. Azért még kérdezősködtek az otthoni életükről, de ez már csak fokozta megdöbbenésüket. Rájöttek, hogy amit ők eddig irigyeltek, s amiről álmodoztak, az nem más, mint cél nélküli, rossz irányba tartó élet, amely, úgy látszik, a rokon ifjakat egyáltalán nem zavarta.

Pedig már látszani is kezdett rajtuk a semmittevés. Elpuhultak, meghíztak, a szőrük tapadt a zsíros, koszos, szennyes utcalétől, leheletük dohánytól bűzlött (Miatyánk szerint olykor, ha üveget találtak, akkor valószínűleg alkoholtól is), trágár, csúnya szavakat használtak, s senki iránt nem tanúsítottak tiszteletet.

A paplak egérkéi egyre sűrűbben néztek össze, s tekintetük egyre inkább ezt üzente: „Bármennyire is vágytunk rá, ez az élet nem nekünk való.” Szavak nélkül is megértve egymást, lassan szedelőzködni kezdtek, s úgy tettek, mintha kimerítette volna őket a vendégek érkezésétől amúgy valóban zsúfolt, eseménydús nap. Egyre nagyobbakat ásítottak, dörzsölgették gombszemeiket, majd Miatyánk szólalt meg, mint a testvérek szavak nélkül is megbízott, közös képviselője:

- Észre sem vettük, hogy elszaladt az idő! Vissza kellene mennünk a paplak alá, mielőtt apáék valami különleges keresőosztagot riadóztatnának az eltűnésünk miatt.

- Úgy van! Siessünk! Gyorsan! - helyeseltek édestestvérei, míg az uncsik csak unott képpel, lassan kezdtek feltápászkodni a szétrágcsált dohánypapír-maradékok mellől.

- Ez is milyen unalmas má’! Milyen jó gyerekek vagytok! Hazaérni időben, fogat mosni, ágyba bújni…? - gúnyolódtak rajtuk, de azért első este ők sem akarták kihúzni nagybátyjuknál a gyufát, így hát kelletlenül követték haza rokonaikat.

Otthon, míg Miatyánk testvéreivel együtt valóban a lefekvéshez készülődött, a rokon egérkölykök a nappali teljes egészét elfoglalva előszedték túlméretezett csomagjaikat, s kipakolták belőle azokat a holmikat, melyeknek értelmét a szelíd vendéglátók már érkezésükkor sem értették.

Olyan dolgokat vettek elő, amiket az emberek világában szórakozásra szoktak használni. Míg a templomban lakó egérkék csak kiszuperált kütyüket, telefont, esetleg számítógép-alkatrészeket találtak, melyekből otthon kreatív ötletekkel kényelmes berendezési tárgyakat varázsoltak, addig nagyvilági rokonaik működőképes, bár összekarcolt okostelefont, és néhány egyéb képernyős kis eszközt szedtek elő, melyekhez töltőket is guberáltak valahol. A pincében találtak egy konnektort is, melyre csatlakoztatva életre is keltették játékgépeiket. Ettől kezdve figyelemre sem méltatták unokatestvéreiket, de még a nagyapjukat sem, aki egyre erősebb mormogással a bajusza alatt fejtegette, hogy mennyire károsnak tartja azt, ha az egerek mindenféle idióta, szemrontó és időpazarló tevékenységgel foglalják le magukat ahelyett, hogy egymással játszanának, beszélgetnének, vagy esetleg aludhatnának is már…

Miatyánk és testvérei persze újra irigykedni kezdtek rokonaikra a játékaik miatt, de az különösen is fájt nekik, hogy még csak meg sem mutatták nekik, és ki sem próbálhatták azokat. Messziről figyelték egy darabig, ahogyan egyikük egy macskakergetős programmal játszik, a másikuk valami szörnyű hangzású rockbanda dübörgő macskazenéjét hallgatja, míg a harmadik unokatesó éppen valami szerencsejátékot próbálgat, amin állandóan csak veszít.

Lógó bajusszal vonultak vissza hálóhelyeikre, amikor belátták, hogy az önző rokonegerek nem hogy velük, de még egymással sem foglalkoznak, annyira elnyelte őket az emberek alkotta digitális világ.

- Alig egy napja vannak itt, mégis értem már, hogy anyánk miért aggódott és féltett tőlük bennünket- suttogta az ágyacskájukban összebújt testvéreinek Miatyánk. A többiek egyetértően bólogattak.

- Aludjunk rá egyet, holnapra hátha eszünkbe jut valami jó ötlet, amivel móresre taníthatnánk ezt a díszes társaságot! - ásított nagyot Bajuszka is, mire a kis paplak még kisebb egerei összegömbölyödtek vackukon, s lassan álomba szenderültek. Városi vendégeik csupán hajnalban, fáradtságtól nyúzottan, véreres szemekkel nyúltak el a nappali padlóján játékgépeik mellett, ahonnan Cincanyu legnagyobb döbbenetére másnap egészen délig fel sem tudta kaparni a hangosan horkoló társaságot.

Annál nagyobb volt viszont a meglepetése, amikor saját csemetéi vették körbe a konyhaasztal körül, ahová kétségbeesésében leült, s arcát mancsaiba temetve hangtalanul sopánkodott azon, miért is mutatta meg a bátyjától érkező levelet családjának.

- Csak magamat okolhatom mindezért, s nem csodálkozhatok, ha ez a léha, nemtörődöm lét jobban esik majd a saját csemetéimnek is, mint a szorgos, szürke egérélet…

Még jó, hogy ezen gondolatait nem mondta ki hangosan, de kis családja már igencsak sejtette aggodalmai forrását, mert Miatyánk, a többiek nevében is szeretettel ölelte át egéranyucikája vállát:

- Ne aggódj miattunk, meghánytuk-vetettük reggel a többiekkel, hogy nem tartunk az unokatestvéreinkkel a züllés útján, sőt! Engedelmeddel, egy-két meglepetéssel készülünk számukra, amitől talán ők is jobb belátásra térnek.

- Megszoknak, vagy megszöknek! Hihihi! - ugrándozta körbe őket Fincike, aki derűs vidámságával anyja arcára is mosolyt csalt.

- Az egész egértársadalomnak hasznosabb lenne, ha inkább megszoknák- tudálékoskodott Bajuszka testvérei nagy örömére, hogy most nem őket akarja vasmarokkal a rend útjára téríteni.

- Csak ébrednének már fel! - sóhajtotta Müzlike is, aki szintén izgatottan várta, hogyan reagálnak majd elkényeztetett unokaöccsei és nővérei a paplak egérseregének közösen kitalált nevelési módszereire.

Először is, amíg aludtak a lusták, rokonaik halkan összeszedték a körülöttük szanaszét heverő kütyüket, amit egy zsákocskába rejtve rögtön be is zártak a kamra leghátsó, sötét zugába. A kulcsot Cincerné asszony huncut mosollyal süllyesztette köténye zsebébe, s várta a folytatást.

Nemsoká (még alig múlt dél a parókia ingaórájának ütései szerint) az éjszakai lumpolók ébredezni kezdtek. Csipás szemüket dörzsölgetve, nagyokat nyújtózva és ásítozva nézelődtek a vendégodúban, azt sem tudták hirtelen, hol érte őket az éjszaka. Miután rájöttek, hol is kezdték meg kényszerű nyári szünetüket. összenéztek, és kajánul vigyorogni kezdtek:

- Jaj, de kellemes itt a nyár, a mi kedves rokonainknál! - forgatta szemét hízelkedően legidősebb unokatestvérük Cincerné felé. - Vajon milyen reggeli vár bennünket e kedves hajlékban?- hízelkedett tovább álnokul.

- Reggeli? - az semmilyen- válaszolta közönyös hangon Bajuszka, aki magára vállalta a főszerepet rokonai megregulázásában. - Már a hasatokra sütő nap is elunta a várakozást és délnek fordult, - folytatta - de ti még a templomi harang kongatására sem ébredtetek fel.

Bizonyára nagyon kimerültetek a tegnapi nap izgalmaitól, úgyhogy nem is akartunk háborgatni titeket. Így az ebédről is jócskán lemaradtatok. De ha vacsorázni egyáltalán szeretnétek, akkor itt az ideje, hogy mindannyian munkához lássatok… - fejezte be előre kitalált mondókáját faarccal, pedig nagyon is izgatottan várta a reakciókat.

- Munkáhoooz???!!!- nyávogták macskákat megszégyenítő sértődöttséggel – miféle munkához??? Nálunk apánk azért dolgozik, öööö… vezeti azt a lebujt, vagy kocsmát, vagy mit is…, hogy amit ott keres, abból mindent megvehessen, amit csak megkívánunk, s azt anyánk fel is szolgálja nekünk éppen akkor, amikor úri kedvünk tartja!

- Ezt mind tudjuk a levélből, amit apátok még érkezésetek előtt küldött nekünk. Éppen arra kért bennünket, hogy tegyük meg, amire neki már nem telik az erejéből: neveljük meg az ő „kissé" elkényeztetett csemetéit.

- De hát így, éhesen? - fakadtak ki, szinte egyszerre, nyafogva.

- Nálunk az a mondás járja, hogy aki nem dolgozik, az ne is egyék! Ezt a paplakban hallottuk, és teljesen egyetértünk vele- replikázott higgadtan Bajuszka, bölcsen elfeledve azt az időt, amikor apró egérporontyokként ők sem bánták volna, ha anyjuk olykor hagyja őket tovább lustálkodni.

- Gondolom, már azt is kitaláltátok, hogy mi lesz a napi feladatunk azért a satnya kis kajáért, ami nálatok „napi betevő" címszóval az asztalra kerül? - folytatta még mindig nagy arccal a középső unokabáty a kötekedést, mire idősebb testvére könyökkel jól oldalba bökte:

- Jobb, ha hagyod, ezeknél hiába is próbálkozunk! Dolgozzunk ma valamicskét, legfeljebb holnap lelépünk. Otthon biztosan sír utánunk a mutter, alig várja, hogy körbeugrálhasson bennünket.

- Tévedtek! - közölte velük higgadtan Miatyánk. – Azt is megírták a szüleitek, hogy amint ti megérkeztek hozzánk, ők is elutaznak pihenni valahová, s átgondolják a kamaszegér-nevelési stratégiájukat. Ők is azt szeretnék, ha a csemetéikből nem mihaszna, hanem valamirevaló, becsületes háziegerek válnának.

- Ez mélyen elkeserítő! - dohogott a legkisebb vendégrokon, de már nem is nagyon figyeltek rá a többiek, hanem körbeállták Bajuszkát, aki a napi teendőiket ismertette.

Egy napi ismeretség után, aránylag jó egérismeretről téve tanúbizonyságot, minden belvárosi rokont olyan családtaghoz osztott be, akihez leginkább passzolni látszott. Volt, aki Cincernének segített a főzésben, volt, aki a tejcsarnokba ment Sajtocskával, másvalaki Müzlikének segített rakodni az élelmiszerboltban, vagy éppen a környékbeli gyűjtögetőhelyeket látogatták meg szorgos, becsületes kis unokatestvéreikkel. A legidősebb, egyben legnagyobb hangú rokont Bajuszka és apja, Cincőrmester vette maga mellé járőrözni, ahol az ellustult egérifjú egy délután alatt megtapasztalhatta, hogy mennyi galibát tudnak okozni a hozzájuk hasonlóan elkényeztetett, neveletlen fiatalokból összeverődött utcai galerik. Miután két ilyen csapatot is bekísértek az egérőrsre, s hűvösre tették őket pár napra, kezdte belátni, hogy valóban nem a legjobb úton járnak a testvéreivel.

A dolgos délutánt a –most már - valóban megérdemelt vacsora követte, ahol a kamasz vendégek meglepő módon elcsendesedve, gondolataikba merülve rágcsálták a kiflivégeket, majd hosszasan elbeszélgettek vendéglátó rokonaikkal. Az este váratlanul kellemes hangulatban telt. Még egy „Melyik egér nevet a végén?” nevű társasjáték is előkerült, melyet nagy derültségek közepette játszottak végig, teljesen elfelejtkezve a kamrában, zsákokba rejtett kütyüjeikről.

Fáradtan, de boldogan tért pihenőre a vendéglátó kis egércsalád, s amikor már szinte mindenki aludt, Miatyánk halkan odasúgta Bajuszkának:

- Ügyes vagy, bátyus! Úgy látom, van remény…

Másnap sem ment könnyen az ébredés a „nyaraló” vendégeknek, de reggel már alig zsörtölődtek a korai kelés miatt, s egyikük-másikuk szinte már várta, hogy tegnap kezdett munkáját folytassa. Napról napra nőtt bennük a munkakedv, az életerő és a lelkesedés aziránt, hogy valami hasznosat tehessenek. Ezzel párhuzamosan sokkal karcsúbbak, izmosabbak, fittebbek is lettek, s még a léhaság fáradt karikái is eltűntek a szemük alól. A modoruk sokat finomodott, bár olykor-olykor még kicsúszott a szájukon néhány nyomdafestéket nem tűrő kifejezés.

Hétvégenként Cincőrmester vezetésével vidám túrákat tettek a lakóövezet zöldebb részeire: piknikeztek a Ligetben, egy játszótér árnyas fái alatt, vagy kerékpártúrára mentek a lelkészgyerekekkel (bár ők ezt nem is sejtették, mert a fifikás egérkék a nyeregtáskákban húzták meg magukat). Bekukkantottak a szemközti kultúrház szakköreire is, ahol ámulva szemlélték az emberek által készülő gépmodelleket, horgolt terítőket, vagy éppen a zamatos színespapírból hajtogatott origami figurákat, melyeket természetesen illemtudóan nem fogyasztottak el.

Az estéket pedig cigarettacsikkek és videójátékok nélkül is nagyon élvezték. Olyankor összeült az egész család, megosztották egymással aznapi élményeiket, amin gyakran és nagyokat nevettek. Utána együtt készítették el a vacsorát, melynek elfogyasztását követően egy nap kellemes meglepetés érte a háziasszonyt. A vendégegérkék ugyanis vállalták, hogy étkezés után mindent elmosogatnak, elpakolnak, sőt! Mivel már lassan közeledett a nyári szünetük vége, viszonzásul a sok jóért, amiben részük lehetett, felajánlották, hogy újrafestik és kitakarítják, majd feldíszítik a kis egérodút.

Másnap neki is láttak a háziakkal közösen, melyből szintén hatalmas móka kerekedett. Fáradtan, színes festékektől pöttyösen, de vidáman szemlélték a derűs kis egérlakot, melyet az azóta közösen gyűjtögetett csecsebecsékkel tettek még otthonosabbá.

Egy jó hangulatú, közös beszélgetés és társasozás után az utolsó estén, amit még itt töltöttek a vendégegérkék, a kellemes gyertyafényben Cincapó (éppen felébredve hintaszékes szendergéséből) megköszörülte a torkát, mire mindenki figyelmesen felé fordult.

- Kedves kisunokáim! - kezdte mély, cincogós hangján – magam sem gondoltam volna, amikor idejöttetek, hogy sajnálni fogom az elutazásotokat.

Az érintett kamaszok kicsit szégyenlősen, kicsit huncutul összekacsintottak, mialatt nagyapjuk folytatta:

- Az első napon ugyan kétségbeestem, látva, hogy mit tett veletek a rossz környezet még rosszabb hatása, és a szüleitek kissé, khm… hiányos nevelése. De bebizonyosodott, hogy a vér nem vált vízzé (itt büszkén kihúzta magát, mintha egyenesen miatta változtak volna meg varázsütésre neveletlen unokái), s most már olyan illemtudó, szorgalmas háziegereket engedünk haza, akik nem csak szüleiket becsülik majd jobban, de a környezetüknek is jó példát tudnak mutatni.

Cincőrmester és Cincanyu ugyan közel sem voltak olyan biztosak abban, hogy ezt a valóban gyökeres változást nem teszi-e semmissé, ha visszakerülnek az egércsemeték régi helyükre és régi barátaik közé. Legnagyobb meglepetésükre azonban a legidősebb unokaöccsük válaszul megköszönte a kis egércsaládnak a leckét, amit kaptak szeretetből, összetartozásból és a becsületes munka hasznából.

- Megígérjük, hogy otthon is megbecsüljük szüleink munkáját, és az ételt, amit elénk tesznek. Sőt, azt is megígérjük, hogy mi magunk is segítünk nekik ezentúl azzal, amihez értünk, s amit nálatok megtanultunk.

A megható búcsúest után másnap Cincanyu rég látott testvére maga jött el a gyermekeiért. Látszott rajta is, hogy változtatni szeretne eddigi léha életén. Elmondta, hogy új állás után nézett: egy pékségben talált morzsagazdálkodási manager állást, ami nehezebb munka ugyan a szórakozóhelyen végzettnél, de becsületes, s mégis eleget hoz az asztalra. Gyermekei közül kettő is ajánlkozott, hogy ők is szívesen beállnak apjuk mellé dolgozni, egyik lánya pedig megígérte, hogy anyjának fog besegíteni a háztartás vezetésében.

- Rátok sem ismerek! - örvendezett apjuk, majd meghatódva ölelte át rég nem látott rokonait.

Egy utolsó meglepetés volt hátra hazaindulásuk előtt: a templom meglátogatása. Miatyánk eddig féltékenyen őrizte rokonaitól a számára is szent helyet, Isten házát, aki az egész világot, köztük az egerek nemzetségét is alkotta. de most már úgy érezte, hogy megmutathatja nekik azt a helyet, melynek köszönhetően családjuk az élet nehézségei közepette is megtanult hinni és szeretetben összetartani.

A vasárnapi istentisztelet alatt meglapultak mind a karzaton, egy nagyobb padlórésben, onnan hallgatták a szívhez szóló zenét, énekeket és a lelkipásztor igehirdetését. Végül egy meglepő fordulattal a „tékozló fiúból” visszaváltozott egérapuka viszonzásul a nyári szünetért meghívta az összes templom egerét a belvárosi, kényelmes fészkükbe a legközelebbi szünetben.

- Bár magam is alig ismertem rá az én jóvágású gyermekeimre, azért higgyétek el, megéri eljönni. Sok kaland vár rátok, ha ellátogattok hozzánk! - integetett még búcsúzóul vissza a nagybácsi arról az utánfutóról, amire felkapaszkodtak, s ami véletlenül éppen akkor indult a paplak elől a belváros irányába.

Miatyánknak csak az után jutott eszébe valami, amikor már eltűntek a rokonok a kanyarban:

- Ezek itt felejtették a kütyüjeiket, amit a kamrában rejtettünk el!

- Nem baj, úgy látom, itt nem hiányzott nekik az a sok egérnépbutító eszköz. Szerintem ezután sem fog…- töprengett hangosan Cincapó, mire unokái kórusban, vidáman vágták rá a paplakban tanult szavakat:

- Ámen, úgy legyen!

NYÁRI TÁBOR

Alig utaztak el Miatyánk unokatestvérei, akik Cincapó szerint rendesen megcáfolták az emberek azon bölcs mondását, hogy „kutyából nem lesz szalonna” - mert bár nem kutyák voltak, hanem egerek, s nem szalonnák lettek, de jócskán illemtudóbbak a korábbinál- újabb kihívás elé néztek a paplak egércsaládjának tagjai.

Bibliatábor kezdődött ugyanis a parókia udvarán, melytől az általában csendes, zöld, rigófüttyös terület teljesen más hangulatot öltött magára.

Kisebb-nagyobb lábak, s a hozzájuk tartozó kétlábúak sürögtek-forogtak a templomban és környékén. Először is takarítottak, port töröltek a nagyobb lábakhoz tartozó kezek, melynek Miatyánk a legkevésbé sem örült, hiszen az itt-ott megbúvó morzsák, ételdarabkák, vagy papírfecnik a portörlő rongyok, seprűk, lapátok és a porszívó áldozataivá váltak ahelyett, hogy az ő kamrájukat gyarapíthatták volna.

Azután pedig óriási felfordulást okozva sátrakat, asztalokat, padokat, dobozokat, s mindenféle eszközt cipeltek és pakoltak le a templomban és a környékén, ami már inkább kíváncsivá, mint bosszússá tette a kisegeret, aki nyomban riadóztatta is testvérkéit, hátha a nagyobb nyüzsgés nagyobb zsákmányt is jelent.

Egyenlőre azonban nem férkőzhettek közel a talán kincseket rejtő dobozokhoz, mert a felnőttek vidám szorgoskodását követően még vidámabb gyerekcsapat érkezett az udvarra, s birtokba is vették a számukra előkészített terepet. Ekkorra már olyan sok fürge láb lépkedett, szaladgált és kalimpált a környéken, hogy Miatyánk lefújta a készültséget:

- Életveszély, életveszély! - cincogta a mögötte sorakozó családtagjainak, s visszavezényelte őket a paplak alatti pince hátsó zugába, az egérodúba, ahol rögtönzött „haditanácsot” tartott. – Úgy látom, ezek a kisebbfajta emberek hasonlóak a parókián élő néhány gyerekhez, és lehet, hogy azok közül valók, akik vasárnaponként a gyülekezeti házban, hétköznap pedig a szomszédos óvodában és iskolában töltik az idejüket. Az utóbbiakba épeszű egér nem is merészkedik, hisz nem csupán az a veszély áll fenn, hogy a becsületes rágcsáló farkincája a cipőjük talpa alá kerül, de ha véletlenül meglátnak…!

- Jaj, az borzalmas! - sipogott közbe Falatka húga. - Egyszer átosontam az iskolába, mert meg akartam nézni a konyhát, ahol a gyerekekre főznek. Azt hallottam, igazi ételparadicsom… Az is, de amikor véletlenül megláttak, a szakácsnők és a kislányok éktelen sikításba kezdtek, a fiúk pedig üvöltözve úgy megkergettek, hogy azt sem tudtam hirtelen, merre van a kifelé! Nagy nehezen mégis kiszabadultam a dobogó lábak közül, s mire hazavergődtem, már alig kaptam levegőt…- idézte fel nem túl régi élményeit a kisegér, aki otthon anyja jobbkeze volt az egérkonyhában.

- Na, éppen ezért kell most is óvatosnak lennünk- vette vissza a szót Miatyánk-, mert úgy néz ki, hogy a bibliatáborban, ahogyan a felnőtt emberektől hallottam, az iskolához hasonlóan jó sok gyerek fogja napokon keresztül, reggeltől estig itt tölteni az idejét. De amennyire veszélyes ez nekünk, annál hasznosabb is lehet- folytatta sejtelmes hangon Miatyánk, s látta is, hogy testvérei nem nagyon tudják elképzelni, mi lehet jó egy álló hétig tartó gyerekzsivajban.

- Nem értem…- motyogta álmosan Szuszinka nővére, aki leginkább békés szendergését féltette a beígért zsivajgó gyerekhadtól.

- Mi sem egyszerűbb pedig- magyarázta tovább rendületlenül a templom kis egere. - Ha egész nap itt lesznek, akkor enniük is kell valamit. Úgy hallottam, hogy reggelit, tízórait, ebédet, sőt, még uzsonnát is kapnak majd a résztvevők, ez pedig…

- Ez pedig óriási maradék- és morzsahegyeket jelent a magunkfajta gyűjtögetőknek! - fejezte be lelkesen Miatyánk mondatát másik testvére, Morzsika.

- Bizony! - helyeselt a kisegér, aki most legidősebb bátyja felé fordult:

- Bajuszka! Szeretnélek megkérni, hogy dolgozd ki a gyerektábor hetére az egérélet-biztonsági beosztást. A tábor ideje alatt szerintem jobb, ha napközben ki sem dugjuk a bajuszunkat az odúból.

- Természetesen! - húzta ki magát büszkén a megszólított, aki apja mellett már jó ideje tanulta az egérrendészet és –biztonság csínját-bínját. - Az első ember érkezése után visszahúzódunk, s estefelé is csak akkor jövünk elő a biztonságos rejtekből, amikor a pakolás után már nem csak a gyerekek, de a felnőttek is elhagyják a helyszínt. Beosztom azt is, hogy ki melyik területért felel, hogy az aznapi zsákmányt maradéktalanul beszállítsa. Sajtocska, te a gyülekezeti házban a hűtő környékéért felelsz. Falatka, te természetesen a bográcsok környékét ellenőrzöd majd. Farkinca, Müzlike, ti a dobozok tartalmát fésüljétek át, Cincogi, Fincike, tietek az asztalok, padok alatti rész. Szuszinka, tied a pihenősátor, de el ne aludj véletlenül a kényelmes babzsákokon! - kacsintott húgára végül Bajuszka, majd elégedetten hátradőlt.

- És én, engem kihagytál! - cincogta panaszosan Miatyánk, mikor hallotta, hogy a jobbnál jobb zsákmánylelő helyeket mind a testvéreire bízza bátyja.

- Nem maradsz ki te sem, csak neked a szokott helyet gondoltam most is. Nálad jobban senki sem ért a templombelső teréhez, úgyhogy az a tábor ideje alatt is a te fennhatóságod alá fog tartozni. Úgy hallottam, elég gyakran lesznek bent a gyerekek.

- Jól van! - nyugodott meg Miatyánk - Igaz, hogy egy héten keresztül minden áldott nap ellenőriznem kell majd, ami kemény munka lesz, de azért kíváncsi is vagyok, hogy mi történik ilyenkor odabent, s tuti rejtekeim vannak, ahonnan szemmel is tarthatom az eseményeket…- motyogta elégedetten inkább csak magának, hogy testvérei meg ne tudják, kíváncsi öccsüknek esze ágában sincs lemaradni a tábor eseményeiről.

El is helyezkedett szokott helyén, a karzaton, egy padlórésben, s várta a tábor első napjának kezdetét.

Valóban, a gyerekek, akik a parókia udvarán gyülekeztek, a templomban kezdték a napot. Orgonista barátja ugyan nem volt itt (szabadságát töltötte éppen), de azért így is zenével, énekkel indult a nap. Miatyánk örömmel hallgatta a gitármuzsikát és a vidáman csengő gyerekhangokat, akik az éppen újonnan tanult éneket egyre bátrabban és lelkesebben énekelték a felnőtt vezetőikkel együtt.

A reggeli áhítat hasonlított a vasárnaponként megszokott rendes istentisztelethez, csak most minden a lurkókhoz volt igazítva. A gyermekénekek után egyszerű imádság következett, majd olyan történetet olvasott fel egy fiatal felnőtt a Bibliából, ami nem csak a gyerekeket, de még Miatyánkot is nagyon érdekelte. Sok-sok állatról volt benne szó, akiket egy hatalmas bárkában gyűjtött össze egy ember, Nóé, Isten parancsa szerint, hogy megmentse őket egy pusztító özönvíztől.

Miatyánk jól a kis egérszívébe véste a történetet, hogy majd este el tudja mondani a többieknek, milyen hálásak is lehetnek azért, hogy egérőseik közül is megmenekültek néhányan a bárkán, s most itt élhetik kényelmes életüket a paplak pincéjében.

Az áhítat után kisebb csoportokban beszélgetni kezdtek a gyerekek. Kik a templomban, kik a karzaton (őket hallotta is közelről a kisegér), mások a templomkertben, vagy a gyülekezeti házban beszélgettek tovább a történetről a csoportok vezetőivel. Utána tízórai, majd kézműveskedés következett, amikor a sok titokzatos dobozból varázslatos anyagok és eszközök kerültek elő, melyeket csak távolról tudott meglesni Miatyánk, a karzat magasából, a nyitott ablakszemen keresztül.

Egész héten ezekből alkottak a gyerekek ötletes állatfigurákat, de persze elkészítették kartonból a hajó kicsinyített makettjét is. A hét végére textilből, papírból, fából, drótból, fonalból, s ki tudja még, mennyi ízletes anyagból csodaszép állatsereglet „született", melyek között boldogan ismerte fel a templom egere a zseníliából készült tükörképeit, egy bájos, szürke kis háziegérpárt.

Délutánonként merengve nézte a magas ablakon át, ahogyan a gyerekek játszanak: fogócskáznak, ugrálókötelezznek, pingpongoznak, sakkoznak, társasoznak aszerint, hogy kinek mihez és kivel van kedve a szabadidejét eltölteni az árnyékos, levegős, madárcsicsergős udvaron.

A fogócskát külön is élvezte, ugyanis ilyenkor a gyerekek egymás között beosztották, hogy ki a fogó, vagyis a cica, és kik a menekülők, azaz az egerek. Ha a cica elkapott egy egeret, akkor abból lett a következő körben a fogó, vagyis a macska.

De tudatlanok ezek a kisemberek! - mosolygott ilyenkor bajuszkája alatt. Nem tudják, hogy ha nálunk elkap valakit egy macska, abból már nem igen lesz fogó… De amúgy is, ezek a mai, elkényelmesedett, lusta macskák jobban szeretik a finom konzerveket, mint utánunk rohangálni, úgyhogy jobb esetben ránk sem hederítenek…- gondolta tovább elégedetten, hogy azért a városi háziegerek többségének igen jó élete van manapság.

Még elégedettebb lett, mikor az ellátmány jutott eszébe, ami ezen a tábori héten az egércsalád számára is megsokszorozódott, hála a táborlakóknak. A kamrában, a bográcsok alatt, az asztalok körül, de még a templomban is sokkal bőségesebb volt az élelmiszerek utáni maradék, hiszen az apró kezek nem vigyáztak olyan nagyon a kenyérmorzsákra, vagy a lehulló sajtforgácsokra. Alig győzték esténként összeszedni, számba venni, megenni, vagy elraktározni azt a rengeteg finom csemegét, melyet a korábban igen veszélyesnek tartott siserehad napról napra maga után hagyott.

A parókia pincéjében lakó kis egércsalád szinte már sajnálta, amikor eljött a tábor utolsó napja. Addigra Miatyánk kántor barátja is visszaérkezett, s egy hagyományos, de azért gyerekek nyelvén tartott istentisztelettel ért véget ez az egerek számára furcsa, bár igencsak gyümölcsöző néhány nap.

Míg Miatyánk szokásos helyén, a karzaton, az orgonistától nem messze hallgatta annak ismerős, kedves orgonajátékát, összegezte magában a bibliatábor tanulságait:

- Ez a hét a mi egércsaládunknak olyasmi lehetett, mint Nóé embercsaládjának ott, a bárkában. Szűkös, zsúfolt, állatok helyett tele embergyerekekkel, viszont rengeteg élelmet kaptunk cserébe. Szerintem Isten ma is gondoskodik a teremtményeiről, akiket szeret, legyenek azok egerek, vagy emberek…

A TORONY ŐRZŐJE

Miatyánk, amikor nem is olyan régen átvette a templom egere megtisztelő címet nagyapjától, rettenetesen büszke volt új pozíciójára. Vagyis egyáltalán a pozíciójára, mert addig ilyen neki egyáltalán nem volt. Elnézően mosolygott esténként testvéreire, akik hazajöttek napi munkájukból, hiszen meg volt győződve arról, hogy az ő mestersége fölötte áll azokénak. Bár Bajuszka jó úton haladt apja mellett az egérrendész-tizedesi cím megszerzése felé, s a többiek is becsülettel helyt álltak a tejcsarnokban, az élelmiszerboltban és a legkülönfélébb típusú, rágcsálók számára csak létező munkahelyeken, azért a templom egere! A templom mégiscsak a legeslegeslegkülönlegesebb hely egy földi halandó háziegér számára- gondolta gyakran, szürke egérmellénykéjét kidüllesztve Miatyánk.

Még jó, hogy nem sejti Cincapó, hogy a már szolgálatban eltöltött idő alatt legkisebb unokája egója cseppet sem lett kisebb, vagy szerényebb, hiába intette gyakran szelíd szóval, szeretettel. Mint éppen azon a kellemes, őszi napon, amikor arról gondolkodva bóklászott a templom belső terében, hogy bizonyára nem sok ilyen épület lehet ezen a teremtett világon (ha tudta volna, mekkorát téved!), s így az ő foglalkozása is ritkaságszámba megy az állatok között (hiszen amúgy sem ismert saját magán kívül másik templomot és másik templom egerét).

Amint magától eltelve kerengett a padsorok között, egy olyan csapóajtóhoz ért, amit annak idején nagyapja megmutatott neki, de aztán azt is hozzátette, hogy azon túl nem érdemes menni a templom egerének, mert ott már csak a torony van, ami nem az ő felségterületük.

Miatyánk ezt tudomásul is vette, de veleszületett kíváncsiságából fakadóan most mégis alaposan szemügyre vette a dupla szárnyú, festett nyílászárót, melyet egy titokzatos léghuzat éppen az orra előtt libbentett meg.

- Jó, jó, a torony az nem a templom, de mégiscsak úgy néz ki, hogy egybe van szerkesztve- morfondírozott magában félhangosan. - Kívülről is körbejártam már néhányszor, és egészen úgy tűnt, hogy hozzá van oldalról ragasztva, de legalábbis nekitámasztotta valaki- győzködte magát tovább arról, hogy neki éppen most és pontosan feltétlenül mégiscsak vizsgálat tárgyává kell tennie a Cincapó által jelentéktelennek ítélt tornyocskát.

Addig-addig szimatolt, fürkészett és kukucskált, míg a lengőajtó halkan nyikorgó zsanérja alatt talált egy éppen akkora kopást a fán, melyen át tudta préselni egérnyi habtestét, s megérkezett az ismeretlen épületrészbe.

- Szentséges sajtkocka!!!- ámult el azonnal, hiszen már a padlóról is látszott, hogy a torony sokkal magasabb, mint a templom belső tere, talán még a karzatnál is tovább ér.

Az is igaz volt, amit a nagyapja említett, hogy itt nem sok látnivaló van. Elektromos kapcsolószekrények villogó piciny lámpasorokkal, egy-két gomb, vagy kapcsoló- ilyeneket a pincében is látott már a kisegér, s tudta, hogy azzal időnként az emberek varázsolnak egyetlen mozdulattal fényt, vagy meleget a házaikba.

- Hát ezért nincs itt sem olyan hideg télen, mint odakint- rakta össze fejben a butának egyáltalán nem nevezhető kisegér a látottakat. Itt is van fűtés és villany, szoktam látni, ahogyan

kigyulladnak alkalmanként a lágy, sárga fények. Az orgonához is igencsak szükség van ezekre a kütyükre, mert megfigyeltem már, hogy az én kántor barátom először mindig egy kapcsolóhoz nyúl az orgona játszóasztalán a billentyűk mellett, hogy azután valami motorféle halk berregéssel levegőt fújjon az egész szerkezetbe.

Már megint nagyon örült, hogy egyszerű rágcsáló létére milyen logikusan és éretten gondolkodik, amikor viszont egy olyan dolgot vett észre a magas, keskeny, felfelé törő toronyban, amit sehogyan sem tudott magától megmagyarázni.

A torony tetején, melyet fából ácsolt négyszögletes mennyezet zárt le, messze odafent Miatyánk tekintete elől, egy vastag kötél lógott le éppen középen. Az aprócska lyukon keresztül, ahol a kötél kibújt, nem látta az egérke, hogy van-e még folytatás, de sejtette, hogy a választ mégis csak azon túl találhatja majd meg. Azért is furdalta egéroldalát a kíváncsiság, mert a kötél nem ért le a földig, így azon fel sem tudott volna kapaszkodni, bár tudvalevő, hogy az egerek nagyon ügyesen másznak kötelet és egyéb olyan dolgokat, ami más állatoknak nem igazán sikerül.

- Hm…-gondolta bölcsen tovább- jobb lesz, ha az emberek által épített lépcsőn megyek fel, és nézek alaposan utána ennek az egésznek- veselkedett neki a szögletesen, a fal mellett felfelé kanyargó fokoknak, mely számára sokkal hosszabbnak és megerőltetőbbnek tűnt, mint holmi kötélen fölszaladni.

Teljesen kifulladt, mire a lépcső közepéig ért, ahol egy, valahonnan már ismerős, kétszárnyú csapóajtót pillantott meg ismét.

- Jaj, csak nem??? Lehet, hogy visszaérkeztem a lépcső aljára, oda, ahonnan elindultam? - esett szinte kétségbe a fáradtságtól kissé eszehagyott legényke. Mire kissé csillapodott apró egérszívének erős dobogása, rájött, hogy ez mégiscsak lehetetlen. - Ennyire még én sem tévedhetek el, hogy a felfelét lefelének nézzem! - nyugtatta meg magát, s ekkor végre rájött, hogy miért is volt neki ismerős ez a második lengőajtó.

- Megvan! Hiszen ez a karzatra vezet, csak én éppen réseken, falrepedésekben és csöveken közlekedek, amikor vasárnaponként ide tartok azon a titkos úton, amely a paplak alól indul, s amit Cincapó az első munkanapomon megmutatott. Ezen pedig az orgonista szokott belépni, meg persze azok a látogatók, akik itt fent ülve szeretik hallgatni az igehirdetést. De nicsak! Ez még a fele sincs annak a rengeteg lépcsőnek, amin eddig jöttem. Tovább is van… Biztos, hogy fel akarok én odáig kapaszkodni? - vitatkozott magával régi jó szokásához hűen Miatyánk, ha nem volt a közelben más, akivel ugyanezt megtehette volna.

Mivel azonban válaszolni már nem volt kedve magának, inkább újra nekiveselkedett a következő lépcsőfokoknak. Amint sok-sok idő múlva, már éppen csak vonszolva magát mégiscsak felérkezett az utolsó lépcsőfokra, meglepetten vette tudomásul, hogy itt pedig, valószínűleg a változatosság kedvéért egy vízszintes, fekvő csapóajtó zárja el fölötte a további utat.

- Ezek szerint tovább is tart még ez a híres torony! - dohogott most már fáradtan a kisegér, s szinte már bánta, hogy nekiindult újabb kalandjának. - Ha lentről észrevettem volna ezt a szerkezetet, el sem indulok- morgolódott bajszocskája alatt, de egyúttal már szimatolt és

nézelődött is, mert kíváncsi természete mégis csak arra sarkallta, hogy ne hagyja annyiban a dolgot.

Most egy, a csapóajtóból valamikor letört deszkadarab által keletkezett rés segítette ki a fáradt, kíváncsi vándort. Éppen akkora hiányzott a sarkánál, hogy Miatyánk itt is át tudta préselni magát, s amikor ez megtörtént, ámulva nézett körül a sosem látott helyiségben.

Mert bizony, ez egy óriási helyiségnek tűnt a kicsiny egér számára. A lépcső idebent már nem folytatódott, hanem helyet adott két egészen furcsa szerkezetnek.

Az egyik a mennyezetről lógott, egy hatalmas keresztvasról, s olyan alakja volt, mint a lelkészlak konyhájában a fületlen tejescsupornak, csak éppen százszor nagyobb volt és fejjel lefelé lógott. A belsejéből egy rövidebb, bunkós végű bot lógott ki, melyet a toronyban járó enyhe szellő meg-meglóbált kissé.

Ez a szerkezet pedig össze volt kötve egy másikkal, ami sokkal bonyolultabb volt egy fordított tejescsupornál. Többféle, fogakkal ellátott kisebb-nagyobb kerék kapcsolódott össze rudakkal, tengelyekkel, melyeknek a végén két nyíl alakú mutató kergette egymást néha-néha helyet cserélve, bár ezt Miatyánk akkor még nem sejtette, hiszen úgy látta, hogy ezek a nyilacskák alig vánszorognak azóta, hogy figyelemmel kíséri őket. Mindezt egy, a falba épített tejszínű, átlátszó, kerek üveglapon tették, melyen furcsa rovátkák virítottak körös-körül, feketén.

- Rukk, rukk, rukkoljon beljebb, kedves, bár nem várt vendég!- akasztotta meg egy váratlan hang az egyik sarokból a nézelődőt, aki majdnem infarktust kapott az ijedtségtől.

Amint a félhomályos zugba nézett, egy, az utcáról már jól ismert állatot pillantott meg, de nem magafajtát. Ez a jószág is szürke volt, éppen, mint az egerek, de selymes szőr helyett, valami furcsa anyag borította testét, melyből jó néhányat elhagyhatott már időközben, mivel a torony padlóján is több tucat hevert. Két lábon járt jelenleg, vagy inkább totyogott közelebb látogatójához, mégsem volt ember, nem is hasonlított hozzá. Kicsi volt, bár legalább ötször akkora, mint a kisegér, apró feje közepén hegyes csőr virított, két piciny szeméből az egyikkel, oldalra biccentve fejét, barátságosan vizslatta Miatyánkot. Aztán kicsit nekirugaszkodott, s csapkodni kezdett a mancsaival… öööö… vagyis azokkal az izékkel, amik az első mancsai helyett nőttek, s felröppenve kissé a torony kúpja alatt közvetlenül látogatója mellett ért földet.

- Galambgéza vagyok, csak így egyszerűen: Galambgéza - rukkolt elő egy illendő bemutatkozással, hiszen mégiscsak ő itt most a vendéglátó…

- Öööö… bocsánat - kapott észbe hirtelen a kisegér- Miatyánk vagyok, csak így, egyszerűen Miatyánk…

- Örrrvendek a látogatásnak, mi szél hozott erre? - harapta csőrével kissé idegen akcentussal a szavakat.

- Én, izé, akarom mondani… Én vagyok ennek a templomnak a hivatalos egere. - talált vissza a megilletődöttség elmúltával hangjához az egérke. - És önben kit tisztelhetek?

- Akkorrr én valószínűleg ennek a templomnak a madara vagyok, márrr ha van ilyen titulus is… - válaszolta Galambgéza, de rögtön hozzá is tette:

- Tegeződjünk inkább! Szherrrvussz!

- Szervusz! - köszönt vissza megvidámodva Miatyánk is, mert egyre inkább úgy érezte, hogy ez a különleges lény egyáltalán nem veszélyes, sőt, inkább barátságos rá nézve.

Hasonlított ugyan némiképp a baglyokhoz, melyektől szülei óva intették, mint a környék macskák utáni legveszélyesebb ragadozójától, de Galambgéza arcáról sütött az együgyű jóindulat.

- Szóval madár vagy. Akkor az a tollas fajta… -kutakodott elméjében a kisegér, persze nem hiába. -Fészket raksz, meg tojást, amit ki kell költeni… Az az izé a hátadon pedig a toll, ami segít, hogy úgy repülj, ahogyan én álmomban…- sóhajtott nagyot az incifinci kisegér, mert valóban szeretett volna az irigyelt madarakat utánozva olykor a levegőben szárnyalni.

- Pontosan, tudós kis barátom, bár tojni csak a tojó tud, de a költésbe már én is besegítek!- húzta ki begyét büszkén, de azért azt is bevallotta, hogy a fészekrakásban biztosan nem ő a legtehetségesebb szakember.

- Ezért is jó- folytatta, hogy egy ilyen védett helyen lakhatok. Nem kell időjárásálló fészket gyártanom, elég, ha összeeszkábálok valamit itt, a sötét sarokban. Igaz egyetlen hátránya van a dolognak, de arra mindjárt rájössz magad isss…- hussant ki hirtelen, mondat közben az ablakon, faképnél hagyva a döbbenten utána bámuló egeret.

- Fura egy jószág ez- töprengett félhangosan Miatyánk, miközben valami halk recsegést, ropogást, kattogást hallott a feje fölül, s észrevette, hogy a fogazott kerekek, meg a nyilacskák a lapon hirtelen határozottan nagyot mozdultak.

Ugyanebben a pillanatban a feje fölötti hatalmas rézcsupor is mozgásba lendült valamitől, mint a paplak udvarán a gyerekek hintája, amit az ifjú egérke gyakran nézegetett. A benne lévő bunkós végű botocska viszont szinte meg sem mozdult, s amikor a csupor már igen erősen kilengett, hozzá is ütődött annak a falához.

Egyszer, kétszer, háromszor, sokszor!!! Oda és vissza!!! De milyen éktelen erős hangja volt ám annak a rézcsupornak! Pláne, hogy a kisegér éppen alatta állt. Riadtan menekült előle az egyik sarokba, éppen a jelenleg üres galambfészek mögé, de a hangerőt ez sem sokkal csökkentette. Egy idő után, mely Miatyánk számára szinte örökkévalóságnak tűnt, a hintázás alábbhagyott, majd teljesen megállt.

- Istenem, de hát… Ez csakis a harang lehet, amit mindennap legalább egyszer, ebédidőben hallok a lelkészlakás alatti kuckónkból! - csodálkozott rá a felismerésre, hiszen már egészen kis korában mesélt a róla a nagyapja, csupán csak azt nem tudta Cincapó sem, hogyan is néz ki ez a furfangos szerkezet. - Az a kötél pedig, amin fel akartam ide jutni az imént, az is a haranghoz tartozik, látom, ahogyan átbújik egy pici lyukon a tető padlózatán és ráhurkolódik a harangtartó keresztvasra. Mesélte nagyapó, hogy réges-régen még egy ember rángatta, akit a lelkészcsalád

harangozónak hívott, de manapság már állítólag azok a varázslatos villanykütyük indíthatják be ezt a szerkezetet is…

A harangszó elmúltával, néhány nagyobb kör repülést követően Galambgéza is visszaszállt lakásához, s örömmel vette tudomásul, hogy újonnan szerzett szőrös, kis barátja nem menekült el az óriási zenebona hatására.

- Dél van, dél van- biccentett oda Miatyánknak, az óra is ezt mutatja- kopogtatta meg csőrével belülről a kerek tejüveget.

- Akkor hát ez pedig az a híres időmérő, melynek a kicsinyített mását viseli a kezén a lelkészünk, s a házukban, a fal mellett is áll egy ingás belőle, de annak persze sokkal lágyabb hangja van, amikor a delet üti. De miért van itt fent ez a hatalmas? - kérdezte meg a galambtól, aki persze erre is tudta a választ:

- Therrrmészetesen azérrrt, hogy az erre járók, akiknek nincsen miniatűr óra a kezükön, vagy nem tudnak hazaszaladni hirrrtelen, hogy a faliórájukat megnézzék, azok is láthassák messziről, mikor van itt a bárminek is az ideje. Réges-régen pedig ük-üknagyapám galambifjúsága idején még nem is ismerték az aprócska karórát, az csak a modern kor terméke. De nincs is ám minden templomon, a mi városunkban is csak öt-hat torony büszkélkedhet órával.

- Öt-hat???- képedt el már sokadszorra a nap folyamán az egérke. - Hát több templom is van ebben a városban?

- Bizony, bizony, hogyne volna! Én már serdülő galamb korom óta berepültem az egész várost és a környékét. Mondhatom rengeteg a templom meg a torony, legalább huszonke…, huszonha…, de akár huszonharminc is lehet belőlük csak ezen a településen. Azután meg ott vannak a szomszéd falvak, azokban is van egy-kettő, vagy még sokabb…- gabalyodott bele egyre inkább a statisztikai adatokba Miatyánk nem túl pengeeszű, de kedvesen informatív új barátja.

- De hiszen az rengeteg! S ha ennyi templom, akkor lehet, hogy ugyanennyi templom egere is létezik? Nem csak én, egyedül? A kiválasztott? A mindenek fölött való? Az egyetlen? - halkult el egyre jobban a kicsiny templom egerének hangja, amikor rájött, hogy nap eleji bölcselkedése önnön nagyságáról mennyire helytelennek bizonyult.

S hiába tartotta magát eddig az egyik legokosabb egérkének a világon, rá kellett jönnie, hogy még egy ilyen csekély értelmű Galambgéza is sokkal többet tudhat a világ más szegletéről, mint ő.

Sietve elköszönt kedves, új barátjától, megígérve neki, hogy olyan gyakran meglátogatja majd, ahogyan kicsiny erejéből telik megmászni azt a rengeteg lépcsőt. Persze azt is kigondolta, hogy csak olyankor jön majd, amikor a hatalmas harangszörny éppen pihen, s nem kell alatta remegve várni, hogy elmúljon az egércsontokig ható kongatás.

Lassan bandukolt lefelé a végtelennek tűnő lépcsősoron, s ezalatt volt még egyszer ideje átgondolni a saját feladatát ezen a világon. Igaz, már belátta, hogy valószínűleg nincs egyedül

templom egereként sem, de éppen ezért rájött, hogy nem az a fontos, hogy valaki kiváltságos-e vagy sem, hanem hogy becsülettel végezze a rá bízott feladatokat.

Szeretettel gondolt szüleire, testvéreire: a rendész egérre, a szakácsra, a raktárosra, a tejcsarnokban dolgozóra, a gyűjtögetőkre, még Galambgézára is, s mindenkire, akit csak kicsi szíve és elméje aznap be tudott magába fogadni.

A HŐS ŐSE

A templomtoronyban tett látogatása óta Miatyánk határozottan szerényebb, egyúttal elgondolkodóbb lett. A tőle megszokottnál is gyakrabban mélázott el az egérélet nagy kérdésein, amin -tudtával- a nagyapján, Cincapón kívül nem is igen foglalkozott más a kiterjedt egércsaládban. A mindennapi betevő morzsa és sajtadag előteremtésével becsületesen foglalkozó családtagok kissé csodabogárnak is tartották a szinte állandóan kíváncsi, gondolkodó és elmélkedő kisegeret, aki pedig a templom egereként végzett munkájával nagyban hozzájárult az egércsalád élelmiszerkészletének fenntartásához.

-Nem véletlen, hogy éppen őt választottam utódomnak- védte az egérszülők előtt Cincapó kis unokáját, amikor azok aggodalmaskodni kezdtek különleges gyermekük viselkedésén. – Higgyétek el, nem válik kárára a sok gondolkodás, Sőt! Mi is gazdagodhatunk általa. Emlékeztek a legutóbbi kalandjára? Amikor új barátra tett szert a templomtoronyban? Milyen érdekesen mesélte el! Mint egy született kalandor! Mi pedig nem is gondoltuk, hogy szerény kis egérlakunk közelében milyen izgalmas történetek eshetnek meg egyesekkel.

S azok az egyesek- mármint konkrétan Miatyánk- ebben az időben természetesen éppen élete egy újabb kalandja felé tartott anélkül, hogy tisztában lett volna vele.

Elhagyva a templomkert biztonságot nyújtó, ismerős kerítését, még mindig hazai terepen érezte magát. Jobbra, az óvoda és az általános iskola felé tekintve a kisegér megborzongott. A nyári bibliatábor óta nem rettegett már ugyan a gyerekektől sem, mivel a parókia udvarán megtanulta ügyesen elkerülni őket, de azért a több száz rohangáló gyermekláb közé ezután sem vágyott.

Szemközt, az emberek számára kijelölt gyalogátkelőhely után, a buszmegálló mögött állt a környék élelmiszerboltja, ahol szintén megfordult már Miatyánk, amikor bokaficam miatt lesántult testvérét helyettesítette néhány éjszakai műszakon keresztül a raktárban. Érdekes volt számára, hogy a kiszakadt liszteszacskók, kiborult zöldséges rekeszek, kiömlött gabonapelyhes dobozok tartalmát a műszakvezető egérfőnök milyen szakszerűen és igazságosan rendszerezi, és osztja széjjel a környék fiatal rakodómunkás egerei között.

De ezeket a helyeket már mind jól ismerte a templom kicsiny egere. tekintete most jobbra fordult, ahol még eddigi rövidke egéréletében sohasem járt. Gondolt egyet, nekivágott a tujákkal szegélyezett útnak…

Vagyis csak vágott volna, mert amint kilépett a zöld bokrok árnyékáról az úttestre, hatalmas ütést érzett a gyomra tájékán, s ahogy összegörnyedt, a lendület vissza is gurította a tujabokrok alá. Kettőt- hármat bukfencezett így hátrafelé, mielőtt megállt, s csupán akkor érezte, hogy nincs egyedül. Ahogy kinyújtóztatta tagjait, a pocakjáról egy karcsú, hosszú farkú, tompa orrú,

zöld oldalú valami mászott le, s kezdte nyújtóztatni a különleges mutatványtól összegubancolódott gerincoszlopát, mely kifejezetten hosszú farokban végződött.

Miatyánk a pillanat tört részéig hatalmas felháborodást érzett a nem túl finom öklelés miatt, de amint a feje kitisztult a hempergőzés okozta kábulatból, azonnal rájött, hogy mi is történt valójában. A csuda furcsa szerzet tulajdonképpen megmentette az életét, amikor egy arra száguldó, szupercsöndes elektromos roller kerekei alól visszalökte az óvatlanul úttestre lépő kisegeret.

- Hm…, khm…, izé…, hogy is mondjam…- kereste szokatlanul a megfelelő szavakat.

- Elég lesz egy egyszerű köszönöm is! – veregette vállon az ismeretlen jótevő, majd aggódva végigmérte: - nem esett bajod a nagy bukfencben?

Miatyánk csak most mérte fel igazán, mi is történt vele. Itt-ott sajogtak piciny egércsontjai a sok gurulástól, néhány zúzódás éktelenkedett a kobakján és a mellső lábacskáin, s a farkincája közepét is felsérthette egy kődarab. Ezt észrevette megmentője is, mert határozottan a kisegér első mancsa alá nyúlt, s elindult vele valamerre. Közben pedig be is mutatkozott:

- Gyurigyík vagyok a Fürgék családjából. Itt lakom nem messze, a gyógyszertár alagsorában. Van mindenféle fertőtlenítő és kötszerem, amire az embereknek már nincs szükségük, de neked éppen jól jön most. Gyere, bekötözzük a farkincádat!

A kisegér annyira elámult, hogy egy darabig hagyta magát némán vezetni éppen arrafelé, amerre kíváncsisága is hajtotta volna. Amikor azonban megérkeztek a patika bejáratához, újra megeredt a nyelve, s kérdések özönével árasztotta el új ismerősét:

- Te itt laksz? Ebben a hatalmas, különleges szagú épületben? Mivel foglalkoznak itt az emberek? És mi az a furcsa, kivilágított tábla? És...

És még biztosan kérdezett volna még ezret az egérke, ha Gyurigyík nevetve le nem állítja:

- Hohó! Csak egyesével! Míg ellátom a sebedet, elmesélem neked nem csak a gyógyszertár, hanem az összes ősöm történetét.

- Hűha! – ámuldozott máris Miatyánk. neked olyan, hm… hogy is mondják… híres felmenőid vannak?

- Bizony ám! Nem véletlenül lakom éppen itt! Én vagyok a helyi gyógyszertár hősi védelmezője, ősi eredettel! – düllesztette ki büszkén barnás gyíkmellét a kicsinyke jószág.

- Akkor neked lehet, hogy sokkal fontosabb a munkád, mint az enyém? – kérdezte halványan elszontyolodva a templom kicsiny egere, mert azt már megtanulta, hogy sok más teremtménynek is hozzá hasonlóan fontos feladata lehet ezen a világon, de hogy valaki ennyivel fölötte álljon! – mesélj, kérlek! – vett erőt rajta mégis kíváncsisága.

A gyíkocska nem sokáig kérette magát.

- Először is: ez itt a gyógyszertár. Itt lakom az alagsorban, ahová különböző repedéseken és ajtóréseken keresztül lehet lejutni.

Mire ezt elmondta, már le is értek egy pinceszerű helyiségbe, melynek sarkában nagyobb karton- és kisebb, üres gyógyszeresdobozok mögött helyes kis zug szolgált Gyurigyík szolgálati lakásaként.

- Amúgy ez csak az éjszakai szállásom, és itt alszom a téli álmomat. – mutatott a dobozkupacra a gyíkocska, - napközben inkább kint sütkérezek a bejárat melletti kis sziklakert jó meleg kövein a pozsgás növények között. Persze vigyáznom kell, hogy észre ne vegyenek az ide érkezők, mert bizony sok idős hölgy, vagy kisgyerek megijed tőlem, ha meglát, az meg ugye, senkinek sem kellemes…

- Éppen úgy van, mint velem. – kottyantott közbe Miatyánk, - de ide biztosan nem az istentisztelet miatt jönnek az emberek, mint hozzánk, a templomba?

- Jaj, dehogy! Ez az épület nem a lelki, hanem a testi egészség megőrzésében segít, vagy éppen a bajok elhárításában, mint a te esetedben. Na gyere, inkább megmutatom – húzta magával Gyuri a kisegeret, aki csak most, a baleset és az ámulat okozta sokk elmúltával kezdte érezni, hogy bizony igen fájdalmasan lüktet a horzsolt seb a farkincáján.

A fürge kis gyík leültette egy gyógyszeresdobozokból álló, gézlapokkal vastagon bélelt fotelbe, majd kezelésbe vette a sérült testrészt. Valahonnan fertőtlenítő folyadékot kerített, melyből bőven locsolt a seb köré, azután egy hosszúkás sebtapasszal gondosan körbetekerte és leragasztotta.

- Kész is – nézegette büszkén elsősegélynyújtó mesterművét, s még Miatyánknak is el kellett ismernie, hogy kevésbé lüktet a sebe, mióta kötés került rá. Még tetszett is neki a mintás, színes pöttyökkel díszített modern kis tapasz, amit a gyíkocska elmondása szerint a szülők a kisebb gyermekeik számára szoktak venni, hogy vidámabb legyen a gyógyulás.

Persze a fölöttünk dolgozó gyógyszerészek sokkal komolyabb dolgokkal foglalkoznak. Átveszik az orvosok által írt recepteket, melyek alapján különböző betegségekre különböző gyógyszereket, porokat, krémeket készítenek. Kedvesen elmagyarázzák a vevőknek, hogy mikor, mennyi pirulát kell beszedni, vagy hová kell a krémeket bedörzsölni. Néha én is besurranok és a polcok sarkának rejtekéből szívesen nézem a szüntelenül jövő-menő embereket és az itt dolgozó gyógyszerészeket. Még a gyógyszertár illatát is szeretem, bár néha igen erős a mentol, vagy a kámforszag, ha éppen frissen keverik valamelyik kenőcsöt.

- Brrr… rázkódott meg Miatyánk – a mentol szagát én sem szeretem, de még az ízét sem – emlékezett vissza egy esetre, amikor apró egércsemeteként tévedésből megkóstolta a parókia fürdőszobájában a letekert kupakkal ottfelejtett fogkrémestubusból kikandikáló kis fehér krémdarabkát, amiről azt hitte, hogy bizonyára valami finom, tömlős krémsajt. – Nem is tudom, az emberek miért használják a fogkrémet, ha utána ők is kiköpik – morfondírozott tovább hangosan.

Gyurigyík persze erre is tudta a választ:

- A fogrém fontos az emberek fogainak a tisztántartásához. Ha valami baj van velük, akkor a fogorvostól is gyakran ide, a gyógyszertárba jönnek a páciensek, hogy fájdalomcsillapítót, vagy öblögetőket vegyenek, amik segítenek elmulasztani a makacs fogfájást.

- Jó tudni – mondta őszintén a kisegér, s elcsodálkozott rajta, hogy a gyógyszertár alatt élő gyíkocska milyen komoly ismeretekkel rendelkezik bizonyos betegségekkel, sérülésekkel kapcsolatban. – Honnan tudsz te ennyi mindent? Régóta élsz ezen a helyen? Kitől tanultad ezt a sok hasznos dolgot? – érdeklődött kíváncsian.

- Ó, hát én ide születtem! Már a nagyapám dédapjának az ükapja is itt élt, s őrizte a gyógyszertár környékét a bajkeverő, kártékony egyéb állatoktól. Sőt: az őseim által szájról szájra továbbadott legenda szerint az ősünk egyenesen egy híres ókori gyógyító, Aszklépiosz botjára tekeredve mindig vele tartott, és segítette őt a gyógyításban. Gyere, megmutatom! – mondta, s már húzta is maga után kifelé a sok információtól még mindig ámuló-bámuló egérkét a réseken keresztül a gyógyszertár főbejárata elé.

- Na, erről beszélek! – mutatott fel büszkén Gyurigyík az ajtó fölé függesztett, négyzet alakú, belülről kivilágított táblára, melyen valóban ott díszelgett egy festett, bár lábak nélküli kígyó, amely nem is botra, hanem egyenesen egy serlegre tekeredett.

Miatyánk szóvá is tette a látható különbségeket, mire a gyíkocska nagyvonalúan legyintett:

- Na jó! Az ősünk igazából egy ártalmatlan és lábatlan erdei sikló volt. A kehely pedig Aszklépiosz lányára, Hügeiára emlékeztet, aki az egészség és a tisztaság jelképe lett az ókori népek számára. De én akkor is büszke vagyok arra, hogy a családom már nemzedékek óta szolgálja a patika környékét, s remélem, egyszer én is továbbadhatom majd fürge gyík utódaimnak azt a tudást, melyet elődeim rám hagytak.

- Persze, persze… - igyekezett megnyugtatni az egérke újdonsült barátját afelől, hogy ő is komolyan veszi a családi hagyományokat. – Bár jómagam nem rendelkezem ókori, mitológiai hős-ősökkel, de én is büszke vagyok arra, hogy nagyapám engem bízott meg a templom egere megtisztelő feladatával. Hozzád hasonlóan én is óvom a templom környezetét a rossz szándékú betolakodóktól, egyúttal becsületes gyűjtögető munkával hozzájárulok a mindennapi betevőnk megszerzéséhez. Ha szeretnéd, legközelebb én látlak vendégül, s megmutatom neked szívesen mi is a dolga a templom egerének.

- Úgy érzem, ez akár egy barátság kezdete is lehet. – érzékenyült el Gyurigyík, s rögtön elfogadta a meghívást, mely konkrétan a következő vasárnapi istentiszteletre szólt.

Miatyánk izgatottan várta a találkozást. A templomkert kerítésénél találkoztak, ahonnan először a fal mentén surranva, majd különböző réseken, egykori fűtőjáratokon át a templomba jutottak. Onnan kedvenc helyére, a karzatra, az orgona mellé vitte új barátját, ahol ketten is kényelmesen elfértek a padló repedésében, s a réseken át jól követhették az eseményeket. Először Miatyánk ember-barátja, a kántor érkezett meg, aki gyakorolni kezdett a hangszeren. Gyurigyík teljesen elámult az orgona gyönyörű, zengő, mégis lágy hangjain, mire a templom egere odasúgta neki:

- Ugye milyen szép? Először engem is az orgonazene varázsolt el, de azóta rájöttem, hogy nem ez a legfontosabb. Minden vasárnap olyan történeteket hallgathatok itt, amelyek Istenről, az egész világ teremtőjéről szólnak és nem legendák, meg mítoszok, hanem igazak. Tudtad például, hogy bennünket is Ő alkotott? Ő szabta meg, hogy hány lábunk legyen, hány szemünk, milyen legyen a szőrünk meg a bőrünk, legyen-e csőrünk, vagy sem. Ezért vagyunk ennyifélék, mi állatok, de az emberek között sincs két egyforma. Ma is kíváncsian várom, hogy mit olvas fel Isten könyvéből, a Bibliából a lelkipásztorunk, s hogy mit mond majd róla, hogy könnyebben megértsük.

- Kíváncsivá tettél engem is, barátom. – válaszolta a gyíkocska, s valóban, teljes figyelmét a történetre fordította, mely igencsak meglepte mindkettőjüket.

A bibliai történet egy nagyon régen élt emberről, Mózesről szólt, aki Isten segítségével a teljes rokonságát, az egész népét kiszabadította az akkori hatalmas uralkodó, az egyiptomi fáraó fogságából. Az addig nehéz rabszolgamunkát végző nép elindult egy olyan földre, ahol csodálatos és biztonságos életet ígért nekik az Úr. Nagyon hosszú ideig tartott a vándorlásuk, s a kezdeti vidám lelkesedésük teljesen elmúlt. Bár isten minden nap adott nekik enni és innivalót, azt már unták az emberek, nem volt elég nekik. Bizonyára finomabb falatokra, nagyobb kényelemre vágytak a sivatag sziklái és forró szárazsága helyett. Zúgolódni, mérgelődni kezdtek, s egyre nőtt a szívükben a harag Mózes és Isten ellen. Mintha teljesen elfelejtették volna azt, hogy rabszolgaként sokkal rosszabb sorsuk volt. Az Úr megelégelte a nép zúgolódását, s kígyókat engedett közéjük. Nem csak a látványuktól, de bizony a kígyómarástól is nagyon féltek az emberek. Félelmükben újra Istenhez fordultak, s arra kérték Mózest, hogy imádkozzon hozzá, hogy bocsásson meg nekik, amiért ilyen elégedetlenek voltak. Az Úr különös módon válaszolt az imádságaikra. Mózessel készíttetett rézből egy kígyó-forma szobrot, amit egy póznára rögzített. Az oszlopot a tábor közepén állította fel, hogy mindenki láthassa. Akárkit mart is meg ezután bármelyik mérges kígyó, elég volt fölnéznie a boton tekergőző rézkígyóra, máris meggyógyult és életben maradt.

- Csodálatos történet volt! – áradozott Gyurigyík Miatyánknak. – Aki hitt Isten szavának, és azt tette, amit kért, annak tényleg megbocsátott. De tudod, mi tetszett még a történetből? – kérdezte lelkesen.

- Sejtem… - mosolygott huncutul új barátjára a kisegér. – Szerintem az, hogy éppen egy botra tekeredett kígyó volt az életmentés eszköze.

- Talált, nyert! – vágta rá Gyuri. – Mától, akárhányszor felnézek majd őseim jelképére a gyógyszertár falán, nem csak a legendák gyógyító orvosa fog eszembe jutni, hanem ez az igaz történet is. Nem bánod, ha máskor is el-eljövök, hogy minél többet tanuljak a világ teremtőjéről?

- Dehogy bánom! Sőt, örülök, hogy a családom mellett egy ilyen kedves barátra is találhattam – búcsúzkodott Miatyánk, s valóban hálás volt kicsiny egérszíve, amiért amúgy is kalandos életébe egy újabb kedves, jó szándékú segítő csöppent.

MINDEN JÓ, HA JÓ A…?

Miatyánk egy ideje érezte, hogy felnőtt. Na nem, mintha közönséges háziegerek egy fikarcnyi érzést, vagy gondolatot is fordítottak volna az idő múlására, de hát ő nem egy egyszerű, közönséges háziegér volt. Ő a templom egere volt, mely megtisztelő címet és a vele járó munkakört szeretett nagyapjától, Cincapótól örökölte meg, aki mostanában már ki sem mozdult a paplak alatti egérodú meleg, kényelmes sarkából.

Szülei is korai nyugdíjaséveik nyugalmát élvezték, hiszen szinte már majdnem minden csemetéjük kirepült a családi fészekből. Miatyánk testvérei új almokat alapítottak, nem messze a templomtól. Sajtocska például a tejcsarnok vállalkozásába házasodott be, Müzlike a helyi élelmiszerbolt raktára mellé költözött, Fincike húguk pedig egyenesen egy egerek számára luxusnak számító helyen, a posta épületében talált magának minigarzont, ahol egy icipici résben lejárt bélyegekkel és elsárgult, kiselejtezett levélboríték-darabkákkal bélelte ki és tette otthonossá kuckóját.

Bajuszka átvette apja, Cincőrmester hivatását, s már egy ideje Bajusz őrmester néven vezette a helyi egérrendészetet, ahol a számukra kiutalt szolgálati fészekben egy csinos egérnyomozónővel már népes családot is alapított.

Miatyánk lakott már csak otthon, a békés paplak alatti pinceodúban szüleivel és egyre többet szunyókáló nagyapjával. A négyfős kis egércsalád ellátása persze már nem igényelt akkora erőfeszítést, mint annak idején, amikor egyszerre tízen, tizenketten is éhesen ülték körül az ütött-kopott, jobb napokat látott, kiszuperált mobiltelefonból eszkábált étkezőasztalt. A templom egerének ifjú felnőttkora kezdetén így sokkal több ideje maradt a templom környékének felfedezésére.

Ennek köszönhetően több új ismeretséget is kötött. Kibékült például a parókia házőrző ebével, a rövidszőrű és még rövidebb lábú tacskókeverékkel, aki belátta, hogy a pincében lakó rágcsálócsalád sem az ő napi betevő velőscsontjára, sem a gazdasszonyék vagyontárgyaira nem jelentenek veszélyt. Így általában minden nap, amikor összefutottak a paplak udvarán dolguk után szaladva, a tacsi lelkes farkcsóválással köszöntötte a kisegeret, aki vékonyka hangján cincogva viszonozta. A ház lusta macskái is elfelejtették már, hogy hogyan ugrasztotta össze őket Miatyánk a házőrző ebbel, amikor a gonosz csatornapatkányok ellen az udvaron tudatosan hatalmas ribilliót rendezett. Ugyan nem lettek azóta sem szívbéli jóbarátok, de a cicusok sokkal többre becsülték a macskatápot és a lelkészné által főzött finom ételek maradékát, mintsem, hogy sovány kis háziegér-falatkák reményében utána vetették volna jócskán kikerekedett habtestüket. Olykor, ha degeszre ették magukat, olyan kényelmesen elhevertek a bejárati ajtó előtti lábtörlőn, hogy az sem igen zavarta meg őket, ha Miatyánk közvetlenül a bajuszuk mellett surrant el dolga után nézve.

A hátsó szomszéd háziszárnyasaival, mint lehetséges barátokkal sohasem számolt az egérke. A kárpáló, csárogó, hápogó, sziszegő, kukorékoló csapat neki túl harsány és értelmetlen volt, kivéve, amikor a fentebb említett gonosztevőket sikerült a segítségükkel rendesen móresre tanítani.

Egércsaládján kívül eddig két igazán érdekes és értékes barátra tett szert. Galambgéza, aki a templom harangtornyában lakott, és Gyurigyík, a gyógyszertár őrzője megismerkedésük óta rendszeresen meglátogatták Miatyánkot, aki ezeket a látogatásokat szívesen viszonozta. Valami miatt azonban úgy érezte, hogy nem teljes még a lista. Nem tudta pontosan, hogy mi hiányzik róla, de érezte, hogy élete nagy kalandja még vár rá valahol…

Gondolt egyet, elindult, hátha szembejön vele az a nagy kaland. Először persze szokás szerint elvégezte napi teendőit a templomban. Összeszedte a délelőtti istentisztelet után az emberek által véletlenül otthagyott morzsákat, maradékokat, s örvendező édesanyja gondjaira bízta, milyen vacsorát készít belőlük. Visszaszaladt a karzatra is, mert hallotta, hogy megérkezett kántor barátja egy kis délutáni gyakorlásra. Hallgatta egy darabig az egérfülnek is szépséges orgonamuzsikát, de nyugtalan kis szíve most valami többre vágyott. Kisurrant hát a szellőzőrendszer régi csövein keresztül a templomkertbe, s a kerítés rácsaihoz érve kikukkantott.

Egyetlen épület magasodott már csupán majdnem szemben a templommal, közvetlenül a gyógyszertár mellett, ahol rövidke, de egérértelemben véve mégsem csekély élete alatt nem járt. A helyi közösségi ház, amelyet az arra járó gyerekek valami miatt kulinak becéztek. A felnőttek inkább kultúrháznak mondták, amit Miatyánk néha hallott is az elcsípett beszélgetésekből, de hogy mit jelent bármelyik elnevezés, arról egyelőre fogalma sem volt.

Hogy legyen, mármint fogalma, hát nekiindult aznap. Óvatosan surrant át a felfestett gyalogátkelőhelyen, mert szinte biztos volt benne, hogy a fehér csíkok a szürke aszfalton nem az ő biztonságát szolgálják, s Gyurigyík sem volt most a közelben, hogy megmentse, mint legutóbb, egy nesztelenül suhanó roller kerekei alól.

Baj nélkül átért, s az utca túloldalán egyre közeledett hozzá a kultúrház épülete. Mármint igazából Miatyánk közeledett hozzá, de ez a viszonylagosság őt valószínűleg egyáltalán nem foglalkoztatta, mert csupán azon morfondírozott, hogy hogyan juthatna be az igen tekintélyes méretűnek látszó épületbe. Mert bizony, ez volt a környék legnagyobb háza. Azt kívülről is látta, hogy nem egyszerű lakóháznak tervezték, mint például a parókiát, vagy a szomszéd néni kicsiny lakát, de a templomra sem igen hasonlított. Két szintje sokkal magasabbnak tetszett, mint a környék átlagos, egyemeletes lakóházai, ablakai, bejárati ajtajai is méltóságot sugárzóan nyíltak az utcafrontra, ahová tágas, széles lépcsősoron lehetett feljutni. A lépcsőkkel még nem is volt gondja a szürke kis egérnek, hiszen hivatásából adódóan sokat rohangált a templomban is, de a hatalmas ajtók láttán visszahőkölt.

- Nem biztos, hogy egy magamfajta jószágnak éppen itt kellene bebocsátásra várnia. – állapította meg bölcsen, miután átgondolta, milyen hatást váltana ki, ha éppen most nyílna ki az a bizonyos ajtó, s a kifelé igyekvők észrevennék a talpuk alatt besurranni készülő egérkét.

- Jobb lesz, ha körbejárom inkább - biztatta magát, s meg is fogadta saját jó tanácsát.

El is indult az épület közelebbi sarka felé, ahol befordult, s szorosan a falat követve haladt. Közben állandóan kutatott, szimatolt, hátha valami résre, vagy repedésre akadna, ahol be tudna mászni a kíváncsisága tárgyát képező hatalmas házba. Egyre csalódottabb lett az idő, s saját

előrehaladtával, mivel az épületen egy fikarcnyi, egy kisujjnyi, de még egy körömnyi repedést sem látott. Annál inkább érezte az idegen szagokat, mely a falból, a betonból, s az olykor a falon kívül futó csövekből áradt, s amelyekkel nem tudott mit kezdeni. Egyre bizonytalanabbul és lassabban haladt a ház hátsó, külső fala felé, majd a sarok előtt hirtelen megtorpant. Itt már határozottan ismerős illat csapta meg az orrát annak ellenére, hogy az idegen szagok továbbra is birizgálták szaglószerveit.

- Egér! Egérszagot érzek! - örvendezett némán magában, mert azért hangosan felcincogni nem mert. - De honnan jöhet ez a jó kis ismerős, otthonos illat? - kérdezte magától, de válaszolnia nem kellett, mert a sarkon túlról váratlanul előbukkant maga a válasz.

Vagyis annál sokkal, de sokkal több! Egy tünemény! Vagy inkább káprázat! De leginkább a legeslegeslegszebb egérlény, öööö… inkább egérlány, akit Miatyánk eddigi életében csak látott. Sárgásszürke, gondosan ápolt szőre, izmos, karcsú egérteste, kecses, hosszú farkincája és értelemtől csillogó, huncut, sötét, piciny gombszeme egy szempillantás alatt elvarázsolta a templom kicsiny egerét, aki meglepetésében tátott egérszájacskával bámulta a jelenést.

A jelenés azonban mégsem lehetett pusztán káprázat, vagy álom, mert barátságosan oldalba bökte a szinte sóbálvánnyá vált ifjú egérkét, s köszöntötte:

- Szervusz, kedves ismeretlen fajtársam! Mi járatban erre?

- Hm, khm, öööö, izé…, hümmögött, köhögött, krákogott zavartan Miatyánk, majd lassan összeszedte magát első ámulatából. – Én csak… szóval a szomszédból jöttem, onnan, a templomból. Kíváncsi voltam, hogy van-e élet az embereken kívül ebben a házban, s hát úgy látom, igencsak akad…

- Bizony, hogy akad, de neked is nagy szerencséd, hogy velem akadtál össze éppen. – kacsintott rá az egérlányka, mire az egérifjú is visszanyerte lélekjelenlétét, s szokásos kíváncsiságával kérdezett vissza:

- Miért is érezzem szerencsémnek, hogy éppen egy egérlányba botlottam? – replikázott mostmár magabiztosan mosolyogva.

- Mert a családom hímjei is erre járhattak volna szokásos ellenőrző körútjukon, s akkor nem biztos, hogy tépett bunda nélkül megúszod a találkozást. Sőt! Igencsak elkergettek volna, s akkor mi sem találkozunk… - sütötte le most zavartan szemecskéit az egérleányka, s szürkés szőre alatt láthatóan elpirultak bájos pofazacskói.

- Igazad lehet, – értett egyet Miatyánk az egérhölggyel – mert a mi családunkban is az a törvény, hogy idegent, ha még a mi fajtánkból való is, nem tűrünk meg a fészkünk környékén.

- De ha már itt vagy, - sóhajtott a házigazda – és egyáltalán nem tűnsz veszélyesnek, - most egy szelíd mosoly következett, - akkor meg is mutathatnám neked a lakóhelyemet.

- Jaj, hogy én milyen bamba vagyok! – kapott észbe a templom egere, hisz nekem most illene bemutatkoznom: Miatyánk vagyok, a szemközti templom hivatalos egere. – csapta össze

zavarában piciny egérbokáit, s úgy kihúzta magát, hogy csak úgy dülledt büszke egérmellénykéje.

- De szép neved van, s milyen különleges! – Én Tudorka vagyok, családom legkisebb egérleánya. Egérszüleimmel, s legalább tizenegy bátyámmal itt élünk egy ideje a kultúrház alagsorában, egy könyvraktár sarkában, ahol a fenti könyvtárból kiselejtezett, régi könyveket és újságokat tárolják az itt dolgozó emberek.

- Biztosan nem véletlen akkor a neved sem? – kérdezte őszinte érdeklődéssel a szintén nem tucatnevű egérifjú.

- Kitaláltad! Egészen apró, rózsaszín egérkoromban, mikor a szemem még ki sem nyílt, már éreztem a sarokban felhalmozott könyvek illatát. Ahogy növekedtem, egyre több időt töltöttem a nyomtatott sorokkal telerótt iratok között, s szó szerint átrágtam magam rajtuk. A többiek kevésbé szeretik a nyomdafesték ízét, így jobbára más fellelhető eledel után néznek a házban és környékén, de nekem mai napig kedvenc helyem az ódon, dohos illatot árasztó hatalmas könyvkupac. Ráadásul, mivel a családom rájött, hogy nem csak a könyvek alapjául szolgáló papír ízét szeretem, de arra is kíváncsi vagyok, hogy mi az a sok okosság és információ, amit kinyernek belőle az emberek, ezért én lettem a kultúrház könyvtár- és információfelelős egere. Az én dolgom, hogy a fenti épületben, a rendes könyvtár egyik szegletében meghúzódva figyeljem és hallgassam sz embereket: milyen programokat terveznek, milyen ételek készítése várható ezeken az alkalmakon, vagy, hogy éppen mikor érkezik a büfé kínálatát feltöltő teherautó. Persze, a családomat csak a napi betevő megszerzése érdekli! Én azonban más vagyok. Szeretek besurranni a kisebb-nagyobb klubhelyiségekbe és termekbe, ahol az emberek különféle érdekes dolgokat csinálnak együtt.

- Én is szeretek a templomban figyelni! – örvendezett Miatyánk. - Az élet nem csak evés és ivás, bár az is nagyon fontos, de olyan sok érdekes és izgalmas dolgot tanulhatunk még azon kívül, ha nyitott szemmel és füllel járunk a világban.

- Itt is különleges dolgokat figyelhetünk meg – folytatta a kedves házigazda otthonának bemutatását. Az egyik szobában például hölgyek szoktak kézimunkázni. Olyan gyönyörű és színes terítőket készítenek, hogy néha azt hiszem, a rájuk hímzett búzakalász ehető szemeket tartalmaz. Máshol pedig a gyermekek és felnőttek együtt modelleznek. Kicsiny gépeket építenek, amit használni ugyan nem tudnak, mégis gyönyörködnek bennük. Van, amelyik teremben együtt tornáznak, vagy táncolnak időnként az emberek. Jó látni, hogy ilyenkor sokkal vidámabbak és felszabadultabbak, mint amikor hétköznapokon lógó orral baktatnak hazafelé a járdán. Persze, van hetente egyszer könyvklub is, ami az én személyes kedvencem. Itt az olvasmányélményeikről beszélgetnek az emberek, s gyakran könyvet is cserélnek. Persze, a könyvtárból is mindig kölcsönöznek, hozzák-viszik az izgalmas regényeket, vagy éppen mesekönyveket a gyerekeiknek. De gyere csak, meg is mutatom! – invitálta szívélyesen magával Tudorka új ismerősét, s a saroknál befordulva, egy fűtéscső csatlakozásánál átpréselve magukat máris bejutottak az intézmény belsejébe.

Nemrég újították fel az egészet, ezért nem is olyan könnyű számunkra a közlekedés. - magyarázta az egérlányka. – Minden régi rést, repedést kitömtek, lezártak, lefestettek. A régi

ablakokat, ajtókat is kicserélték, körbeburkolták, lebetonozták. Meg is ijedtünk kissé, hogy hogyan fogunk ezentúl kényelmesen, az emberek elől láthatatlanul közlekedni, de a szemfüles bátyáim szerencsére találtak néhány kevésbé szigetelt csövet és vezetéket, amiket követve egy-két helyen azért még bejuthatunk.

Mire ezeket elmondta, már be is értek egy hatalmas, parkettával borított terem közepére.

- Ez a mozi, - vagy színházterem. Néha bálteremnek is szokták nevezni. Itt tartják azokat az összejöveteleiket az emberek, amikor nagyon sokan nézik egyszerre ugyanazt a filmet, vagy előadást. Itt mulatnak farsangkor is, de gyakran tartanak esküvői fogadásokat, lakodalmakat is. Az a kedvencünk! Olyankor gazdagon terített asztal várja az ifjú pár egész rokonságát, s egész éjszakán át tart a vidám, zenés mulatság. Hajnalban persze mi jövünk, s még mielőtt a takarítók összesöpörnék a lagzi romjait, mi hatalmas mennyiségű morzsa- és ételmaradékot spájzolunk el az alagsori kuckónk kamrájában.

- Én is szeretem az esküvőket, bár a templomban sokkal szelídebb és csendesebb minden, de olyankor gyönyörűen feldíszítik zöldekkel, fehér virágokkal és a násznép is sokkal díszesebb ruhákban érkezik. Nem beszélve a csodaszép menyasszonyról!

- Óh, igen! – sóhajtott fel ábrándosan a gyönyörűséges egérleány. – A menyasszonyok itt is nagyon szépek! De akkor… - töprengett tovább hangosan - …lehet, hogy onnan, a templomból is érkeznek hozzánk emberek, s ugyanazokat látjuk. Te ott, én itt?

- Valószínű, - értett egyet Miatyánk, aki rövidke egérélete során már több esküvői szertartást megfigyelt és végighallgatott az orgona mellett, a karzaton. – Bár én inkább azt szeretem hallgatni, hogy a lelkipásztor milyen üzenetet közvetít Istentől az ifjú házasoknak. Nagyon szép és bölcs gondolatok szoktak elhangzani, amit, ha megfogadnak a fiatalok, akkor békés, nyugodt és szeretetteljes közös élet várhat rájuk Isten áldásával.

- Kíváncsivá tettél. – felelte Tudorka. Elvinnél egyszer a te templomodba?

- Nem az én templomom ugyan, még csak nem is a lelkipásztoré. Isten háza az, aki láthatatlan, de mindenhol jelen van mégis, s nagyon szereti minden teremtményét, még a legkisebb háziegeret is. Szívesen megmutatom neked.

Így is történt. Kis idő elteltével Miatyánk látta vendégül az egérlánykát. Megmutatta neki a templomot, együtt kucorogtak az orgona mellett a padlórésben a következő vasárnapi istentisztelet ideje alatt. Együtt hallgatták az orgonista szép zenéjét, a gyülekezet éneklését és a bibliai ige, azaz Isten szavának magyarázatát. Tudorkát nemcsak lenyűgözte a sok új tapasztalat, de mivel figyelmes, gondolkodó egérke volt, jól el is rágódott a hallottakon, s örömmel győződött meg arról, hogy az egész világnak van egy csodálatos Alkotója, aki mindig vigyáz arra, amit teremtett. A végén, amikor a gyülekezet közösen imádkozott, az okos egérke felkapta valamire picike fejét.

- De hisz a te neved ebből az imádságból való! – csodálkozott rá felfedezésére, mire Miatyánk elmondta neki a régi történetet, hogy miért is kapta születése után ezt a különleges elnevezést.

- De jó itt veled! Szívesen élnék én is itt, Isten házában, mégis a családom közelében! – sóhajtott fel ábrándosan Tudorka, nem is sejtve, hogy az egérifjú szívében is hasonló gondolatok ébredeznek – mármint arról, hogy milyen jó lenne ezzel a kedves egérhölggyel megosztani élete további napjait.

A kölcsönös látogatások után illendően bemutatták egymást családjaiknak. Félelmei ellenére Tudorka bátyjai nem zavarták el az idegen fajtársukat, hiszen addigra már nem is volt annyira idegen. Körüllengte Tudorka illata, s kedves, közvetlen modorával hamar beilleszkedett a kultúrházi egércsalád közösségébe.

A látogatás viszonzásaképp Miatyánk is meghívta az egérleányt a paplak alatti pince odújába, ahol Cincapó bölcsessége, Cincanyu finom főztje és a nyugalmazott Cincőrmester kedves kérdései hamar feloldották Tudorka kezdeti félénkségét, s örömmel ismerkedett Miatyánk hétköznapi életével.

Mivel egéréknél igencsak rohan az idő, nem telt bele sok nap, hogy az ismerkedésből, az azt követő találkozásokból, egymásnál töltött vendégségekből hamarosan egérlánykérés legyen. Tudorka örömmel mondott igent Miatyánknak, a rokonság pedig közösen kezdte kidolgozni a fontos nap részleteit.

- Természetesen szombaton legyen, amikor tudtommal esküvő lesz a templomunkban. – javasolta igen határozottan Miatyánk, aki jól ismerte lakóhelye szertartásrendjét.

- Én pedig úgy tudom, hogy a násznép éppen a kultúrházban akarja megünnepelni az ifjú párt, úgyhogy a családjaink egy szinttel lejjebb, az alagsorban szintén együtt ünnepelhetnek. Biztosan marad sok finom morzsa az esküvői tortából! – értett egyet vele jegyese.

Izgatottan várták életük nagy napját. A két egércsalád kitett magáért: gyönyörűen, tarka virágok lehullott szirmaival és leveleivel díszítették fel a közösségi ház alagsorát az esküvő utáni egérfogadásra. Ott várták az ifjú párt, akik kettesben akartak részt venni azon az istentiszteleten, ahol két ifjú ember szintén örök hűséget fogadott Isten színe előtt egymásnak.

Miatyánk kedves helyén, a karzaton hallgatták végig az üzenetet, mely nemcsak az emberek, de az ifjú egérpár szívét is elérte. Nem bújtak el a kántor elől, hiszen ismeretségük első napjaitól fogva Tudorka is meggyőződhetett arról, hogy az orgonista-kántor valóban jóindulattal van irántuk, sőt, - Miatyánk szerint most is inkább nekik szólt az esküvői zene, mintsem az embereknek.

Bár ezen a felvetésen egérmenyasszonya csak kedvesen mosolygott, a következő pillanatban a lélegzete is elállt.

Miatyánk ugyanis egy csodálatos ajándékkal kedveskedett ifjú és gyönyörű arájának: a padló réseiből egy kézzel készült kicsiny gyöngysort húzott elő, mely nem volt más, mint az a „korona”, amit ismeretségük kezdetén maga a kántor adott neki, barátságuk jelképeként, s melyet a templom egere féltett kincsként őrzött saját hálókamrájában. Tudorka fejére helyezte a gyöngysort, s látta, hogy a kántor is őket nézi mosolyogva.

A csöndes, kedves templomi szertartás után persze már várta őket a násznép a kultúrházban. A meghívottak között volt természetesen Miatyánk két szívbéli, ámde igen különleges barátja: Galambgéza és Gyurigyík is, akik először félszegen mozogtak ugyan a rágcsálók között, de aztán a vendéglátók kedvessége miatt ők is hamarosan vidáman, derűsen mesélték Miatyánkkal közös kalandjaikat.

Volt még azonban valami, ami nagyon megmelengette az ifjú egérpár szívét: az esküvői köszöntők, beszélgetések és vidámság után Miatyánk szülei mancson fogták, s visszavitték őket egészen a paplak pincéjéig, ahol ágacskából faragott botjára támaszkodva a vénséges vén Cincapó várta őket egy új falrepedés előtt ácsorogva:

- Ami rossz hír a lelkészlaknak, az jó hír az új egércsaládnak – intett a rés felé a kisöreg, s be is tessékelte a fiatalokat a rés mögötti helyiségbe.

- A parókia nem egy mai, modern épület. – magyarázta. – Apáddal nemrég észrevettük, hogy az épület hátsó sarka kissé megsüllyedt, s a nyomán támadt nyílás mögött egy tisztességes egérodú méretű helyiséget találtunk. Ez a mi ajándékunk az ifjú párnak, hogy a templom egere továbbra is szolgálati helyén maradhasson, de új életét mégis elkezdhesse külön, az ő kedves párjával, a mi kedves kis unokamenyünkkel. – kacsintott szeretettel mondókája végén Cincapó Tudorkára, aki a meghatottságtól szólni sem tudott.

A helyiség tágas volt, – mármint egérmérethez képest – s néhány praktikus bútor is volt már benne, amit a két család egértestvérei hordtak össze nagy szeretettel öccsüknek és húguknak.

- A többit szerezzétek be ti, saját ízlésetek szerint – javasolta Cincanyu az örömtől ragyogó arcú fiataloknak, akik már másnap hozzá is láttak a gyűjtőmunkának.

A lelkész felesége azokban a napokban éppen kirakott a kuka mellé sok kisebb-nagyobb textildarabot: függönyökből, takarókból, terítőkből, melyekből a fiatal egérasszonyka gyönyörűen kibélelte és feldíszítette a bútorokat, a falakat és a padlót. Miatyánk Gyurigyík barátjától több, kisebb gyógyszeresdobozkát és kiürült üvegfiolát kapott, melyből tárolók, vázák és kancsók lettek a tündéri kis egérlakban. Galambgéza saját, elhullott tollait ajánlotta fel nekik, melyből pihe-puha álomfészket raktak a legcsöndesebb sarokban.

Közben Miatyánk persze szorgalmasan és becsületesen végezte mindennapi munkáját, szolgálatát a szívének oly kedves templomban, mely nem csak testüknek adott napról napra morzsát, eledelt, hanem lelküket is táplálta békességgel, szeretettel. Tudorka pedig boldogan tanult bele háziasszony szerepébe, s olykor maga is szívesen osont fel egérpárjával a karzatra egy-egy vasárnapi igehirdetést meghallgatni…

Néhány héttel később…

- …Kütyüke, Hambika, Mütyürke, Cheddarka, Kábelke, Digike, Spurika…- gyönyörködött újszülött egérunokáiban Cincanyu, akit a mai naptól kezdve már inkább Cincmaminak szólítanak a Miatyánk-lakban. – Olyan sok, modern név, hogy fogom én mindegyiket megjegyezni? – sopánkodott kedvesen, miközben tekintete sorban simogatta a csupasz, még vakon egymáson tekergőző kis egérkupacot.

- Nem akartuk a régi, hagyományos neveket adni nekik, hiszen már az unokatestvérek között is több tucat Fincike meg Farkinca szaladgál, nem beszélve a Morzsikákról és Bajuszkákról – válaszolt kedvesen édesanyjának az újdonsült, büszke egérapuka. – Azért a legkisebbnek mégis csak egy ismerős nevet adtunk, mert éppen olyan már most, születése első napján, mint annak idején az apja – emelte fel a templom egere legkisebb fiát, s helyezte féltő gonddal Tudorka kezébe.

Az ifjú egéranyuka büszkén lépett oda a karján csöndesen szuszogó kis vaksi csomaggal az egérnagyszülőkhöz:

- Még nyitva sincs a szeme, de már fülel, figyel mindenre maga körül. Az imént, amikor fentről, a paplakból az imádság szavai leszűrődtek, mintha máris értett volna belőle valamit, pedig…- sóhajtotta Tudorka, majd átadta nekik féltett kincsét:

- Bemutatom nektek Miatyánkot…

Írta: P. Kárándi Júlia / írói név: Lőrinczi Lia
A borítót illusztrálta: Plangár Dóra Linda